

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

6045

Φύλλο Νο 258

21 Δεκέμβρη 2011

Κυκλοφορεί

κάθε δεύτερη Τετάρτη

1,5 ευρώ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

12

Γαλλία: Η αντι-καπιταλιστική Αριστερά μπροστά στις εκλογές

4

Κινητοποιήσεις διαρκείας σε δημόσια και ιδιωτικά ΜΜΕ

11

Αριστερά και εξουσία: το πείραμα της Κύπρου

15

Τα δικαιώματα των μεταναστών στο στόχαστρο

Κρίση στην ΕΕ

Οι διαρκείς διαιρέσεις των αφεντικών της Ευρώπης

ΉΔΗ ΟΙ ΙΑΧΕΣ «επιτυχίας» της συνόδου της 9ης Δεκεμβρίου ανήκουν στο παρελθόν. Τα όποια «σωτήρια» μέτρα αποδεικνύονται ασπιρίνες σε συνθήκες βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης. Οι αντιθέσεις μεταξύ κομμάτων, χωρών, ακόμα και στο εσωτερικό τους, υπερβαίνουν τις όποιες συμφωνίες.

Στο μόνο που συμφωνούν όλοι είναι η λιτότητα και τα αντεργατικά μέτρα. Μάλιστα προσπαθούν να τα επιβάλλουν με αντιδημοκρατικές θεσμικές αλλαγές, αλλά και με τη δημιουργία κλίματος εθνικισμού στους λαούς της Ευρώπης. (σελ. 8-9)

Χαλυβουργία

Η φωτιά του αγώνα να απλωθεί παντού

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΗΣ απεργιακός αγώνας των εργαζομένων στην «Ελληνική Χαλυβουργία» ξεπέρασε τις 50 μέρες και συνεχίζεται. Η συμπάρασταση στον αγώνα τους είναι εντυπωσιακή. Ψηφίσματα αλληλεγγύης, τρόφιμα, χρήματα παραδίδονται καθημερινά από φοιτητές, μαθητές, σωματεία, εργαζόμενους στο δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα, επιτροπές γειτονιών κ.λπ.

Ο καθένας εργαζόμενος ή νεολαίος βλέπει σ' αυτό τον αγώνα ένα υπόδειγμα του πώς θα οργανώσουμε νικηφόρα την αντίσταση ενάντια στα μέτρα της κυβέρνησης, της τρόικας, των καπιταλιστών.

Η Αριστερά και τα συνδικάτα χρειάζεται να κλιμακώσουν τις κινητοποιήσεις συμπαραστάσης. Έχει έρθει η ώρα να απλωθεί παντού η φωτιά του αγώνα των χαλυβουργών, να λιώσει τα σχέδια των «από πάνω».

(σελ. 2)

Με την Αριστερά για την ανατροπή

Πρόγραμμα οι ανάγκες του κόσμου μας

Η ΚΡΙΣΗ ΒΑΘΑΙΝΕΙ σε Ευρώπη και Ελλάδα, παίρνοντας ανεξέλεγκτες και επικίνδυνες για τον κόσμο διαστάσεις.

Ευρωηγεσίες και κυβερνήσεις, δεξιοί και σοσιαλδημοκράτες, ενοποιούνται μόνο σε ένα σημείο: την επίθεση στους μισθούς, στις συντάξεις, στις κοινωνικές δαπάνες, στα εργατικά και δημοκρατικά δικαιώματα.

Η μόνη απάντηση μπορεί να είναι η κλιμάκωση των αγώνων μας. Και επειδή οι πολιτικές συγκρούσεις θα είναι καθοριστικές, θα είναι εξίσου αναγκαία η ενίσχυση της Αριστεράς.

Πολλοί ρωτούν: Για ποιο πρόγραμμα; Για ποια πολιτική;

Η απάντηση είναι απλή: Για την υπεράσπιση του κόσμου μας και των αναγκών μας.

* Για τη διεκδίκηση της ανατροπής της λιτότητας: με αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις, με στήριξη των δημόσιων σχολείων και νοσοκομείων, με στήριξη της δουλειάς και με αλληλεγγύη στους ανέργους.

* Για τη διεκδίκηση της στάσης πληρωμών προς τους ντόπιους και διεθνείς τοκογλύφους, για να γυρίσουν οι πόροι στις κοινωνικές ανάγκες και όχι στο βαρέλι χωρίς πάτο της «εξυπηρέτησης του χρέους».

* Για τη διεκδίκηση της εθνικοποίησης των τραπεζών κάτω από δημόσιο, δημοκρατικό, εργατικό έλεγχο.

* Για την απαίτηση να πληρώσουν οι πλούσιοι, με τη φορολόγηση των επιχειρήσεων και της εκκλησίας. Με το αίτημα για μονομερή δραστική μείωση των εξοπλισμών.

* Με το μήνυμα για πλήρη απειθαρχία στην ΕΕ και τις αποφάσεις της, με το μήνυμα ότι δεν ανεχόμαστε καμιά θυσία για το ευρώ.

Με την πάλη για μια κοινωνία, το Σοσιαλισμό, όπου οι άνθρωποι και οι ανάγκες τους θα τεθούν πάνω από τα κέρδη.

στα σύντομα...

Αν συνεχιστεί η πολιτική περικοπών στις κοινωνικές δαπάνες, προειδοποιεί ο ίδιος ο Λοβέρδος, το 2013 θα καταρρεύσουν ακόμα και οι στοιχειώδεις υποδομές δημόσιας περίθαλψης και υγείας. Ακριβώς το ίδιο ισχύει για την εκπαίδευση και κρίσιμους τομείς που έχουν περάσει στην τοπική αυτοδιοίκηση. Μόνο που ο προϋπολογισμός του 2012 δεν συνεχίζει απλώς την ίδια πολιτική, αλλά την κάνει πολύ, μα πολύ σκληρότερη...

☆☆☆

Ο έλεγχος της φοροδιαφυγής είναι ακόμα και για την τρόικα απόλυτη προϋπόθεση για την ανάκαμψη των δημόσιων οικονομικών. Παρά την προσπάθεια να μας πείσουν ότι για τη φοροδιαφυγή ευθύνονται κυρίως διάφοροι «καπάτσοι» μικρομεσαίοι, τα στοιχεία του υπουργείου Οικονομικών λένε άλλα. Η συμμετοχή του κεφαλαίου, των επιχειρήσεων, στα φορολογικά έσοδα τείνει να γίνει αμελητέα. Η επικοινωνιακή τακτική της σύλληψης διάφορων μεγαλοφοροφυγών πέφτει στο κενό. Σε ελάχιστες ημέρες αφήνεται όλοι ελεύθεροι και δεν πληρώνουν ούτε σέντσι. Γιατί; Μα γιατί φροντίζουν να αξιοποιούν το νομικό σύστημα προστασίας του κόσμου του «επιχειρείν». Στο οποίο ακρογωνιαίος λίθος είναι το διαβόητο άρθρο 99, που θεσμοθέτησε, λίγο πριν πέσει, η κυβέρνηση Καραμανλή. Ήταν η φιλελευθεροποίηση του πτωχευτικού δικαίου, η λεγόμενη «δεύτερη ευκαιρία» για τους αναξιοπαθούντες καπιταλιστές. Από τότε γινώριζαν, οι αλήτες, τι έρχεται και φρόντισαν να οργανώσουν την άμυνά τους...

☆☆☆

Όλοι «αντιμνημονιακοί» θα γίνουν εκεί στο ΠΑΣΟΚ, με κορυφαίους τον ίδιο τον ΓΑΠ και τον Βενιζέλο...

☆☆☆

Πράγμα το οποίο δημιουργεί «ευκαιρίες», λέει, για τη ΔΗΜΑΡ του Φώτη Κουβέλη. Που πλασάρεται ως «εγγύηση για την ανασυγκρότηση του σοσιαλιστικού δημοκρατικού χώρου» και ως δύναμη «ευθύνης» για τη δικυβέρνηση και την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας. Ας προσέχει ο Αλ. Τσίπρας, όταν κάνει προτάσεις ενότητας προς αυτούς τους αποδέκτες. Γιατί οι προτάσεις εμπειρεύουν τον κίνδυνο να γίνουν, κάποτε, αποδεκτές...

☆☆☆

Οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι ένα σημαντικό τμήμα των ψηφοφόρων του ΚΚΕ –περί το 60%!– συμφωνεί με τις ιδέες της ενότητας στη δράση και της συμπράξης της Αριστεράς. Η πλάκα είναι ότι ένα 44% συμφωνεί και με την πρόταση του Αλ. Τσίπρα για τη δημιουργία ενός νέου κυβερνητικού συνασπισμού εξουσίας σε αντιμνημονιακή βάση. Το ποσοστό είναι σαφώς μεγαλύτερο από το αντίστοιχο των ψηφοφόρων της ΔΗΜΑΡ που είναι στο 32%...

☆☆☆

«Η Αριστερά έχει ιστορική ευθύνη να παραμερίσει αντιθέσεις, διαφωνίες και εσωτερικές περιχαράκωσεις» τόνισε, στην ΚΠΕ του ΣΥΝ, ο Αλ. Τσίπρας. Σωστά. Αρκεί να μην παραμερίσει βασικές θέσεις και περιχαράκωσεις απέναντι σε άλλα ρεύματα, όπως π.χ. η σοσιαλδημοκρατία...

☆☆☆

Στόχος μας είναι να καλύψουμε το κενό της κεντροαριστεράς; Αυτό το ερώτημα έθεσε προς τα μέλη της ΚΠΕ του ΣΥΝ στέλεχος του Αριστερού Ρεύματος. Έλα ντε...

☆☆☆

Και ο Π. Λαφαζάνης υπογράμμισε: «μια γόνιμη ιδέα, η συμπράξη της Αριστεράς, αντικαθίσταται από το αντιμνημονιακό μέτωπο». Πραγματικός ο κίνδυνος...

Χαλυβουργία: Η φωτιά του αγώνα να εξαπλωθεί παντού

Του Θεοδωρή Πατσατζή

Ο μεγαλειώδης αγώνας των εργαζομένων στην «Ελληνική Χαλυβουργία» ξεπέρασε τις 50 μέρες και συνεχίζεται. Πολλοί έχουν αρχίσει να θυμούνται τον εξάμηνο αγώνα στη χαλυβουργία το 1978. Ήταν μεγάλος ο αγώνας και τότε, μόνο που ο σημερινός αποκτάει μεγαλύτερη βαρύτητα, γιατί γίνεται σε μια περίοδο που δεν είναι συνηθισμένοι οι αγώνες διάρκειας ειδικά σε εργοστάσια.

Συμπράσταση

Οι χαλυβουργοί, αποφασισμένοι να μη ζήσουν σαν πεθαμένοι, όπως οι ίδιοι λένε, επιμένουν να αντιστέκονται. Και η συμπράσταση στον αγώνα τους έχει εδώ και μέρες ξεπεράσει τα σύνορα, καθώς έρχονται ψηφίσματα από πολλές χώρες. Κάθε εργαζόμενος και κάθε νεολαίος ή άνεργος βλέπει σε αυτό τον αγώνα τις αντιστάσεις που θα ήθελε να προβάλει και ο ίδιος ή ο κλάδος του. Άλλωστε αυτά που προσπαθεί να περάσει ο Μάνεσης στη Χαλυβουργία είναι τα ίδια με αυτά που προσπαθούν ή έχουν αρχίσει να επιβάλλουν οι εργοδότες, η προηγούμενη κυβέρνηση των μνημονίων και η νυν κυβέρνηση των τραπεζιτών και της ακροδεξιάς: Οι μειώσεις μισθών και οι απολύσεις, η κατάργηση των συμβάσεων, η εκπεριτροπή εργασίας.

Γι' αυτό και καθημερινά πολλά σωματεία, άνεργοι και εργαζόμενοι, ακόμη και μαθητές περνούν από την πύλη της χαλυβουργίας και δίνουν ό,τι μπορούν. Αυτή η αλληλεγγύη εκφράστηκε σε μαζικό βαθμό στις 17 Δεκέμβρη, στην πορεία που οργανώθηκε στην Αθήνα και συγκέντρωσε 5.000 διαδηλωτές.

Μέσα από τον αγώνα των χαλυβουργών γίνεται πιο ξεκάθαρο στα μάτια χιλιάδων εργαζομένων ότι συγκρούονται δύο αντίπαλες τάξεις. Αυτή των εργατών και αυτή των βιομηχάνων και των τραπεζιτών. Επίσης αυτός ο αγώνας ήρθε σε ένα σημείο κάμψης των αγώνων του εργατικού κινήματος. Μετά τη μεγαλειώδη 48ωρη γενική απεργία και τις αντιδράσεις στις παρελάσεις, οι δεκάδες χιλιάδες του κόσμου, που συμμετείχαν σε αυτά, ένιωσαν να μη δικαιώνονται, επειδή δεν δόθηκε συνέχεια σε αυτές τις κινητοποιήσεις. Αυτός ο κόσμος βρίσκεται προσωρινά ξανά την ελπίδα του μέσα από την απεργία των χαλυβουργών, ενώ αντίστοιχο κλίμα δείχνει να δημιουργείται και στους εργαζόμενους στο ALTER, που επίσης βρίσκονται σε κινητοποίηση διάρκειας.

Αλληλεγγύη

Η ενότητα και η ταξική αλληλεγγύη, που απλόχερα προσφέρονται σε αυτό τον αγώνα, κάνει τους απεργούς να συσπειρώνονται, να παραμένουν αποφασισμένοι και κυρίως να ξεπερνάνε κάθε φόβο. Είναι οι ίδιοι που δούλευαν χρόνια στις χειρότερες συνθήκες εργασίας, αποδεχόμενοι χαμηλούς για αυτή την εργασία μισθούς και σπάνια αντιδρούσαν ακόμη και για τα θανατηφόρα ατυχήματα στο εργοστάσιο.

Τώρα όμως ξεπερνούν το φόβο τους και καθημερινά κάνουν ένα βήμα μπροστά. Έτσι έφτασαν να δημιουργήσουν επιτροπή για τη διανομή των χρημάτων και των ειδών πρώτης ανάγκης, που τους προσφέρονται. Έτσι ξεπέρασαν και οι οικογένειές τους το φόβο και οι γυναίκες τους έφτιαξαν την επιτροπή γυναικών χαλυβουργών. Μαθαίνουν με τον

πιο δυναμικό τρόπο ότι οι εργάτες, όταν είναι αποφασισμένοι, δίνουν έμφαση στις διαδικασίες βάσης (με τις γενικές συνελεύσεις), στην απεργία και την κατάληψη, τότε μπορούν να είναι πιο ισχυροί από τους εργοδότες τους κι ας έχουν εκείνοι με το μέρος τους μηχανισμούς που μοιάζουν ανίκητοι, όπως οι νόμοι και η προπαγάνδα των μεγάλων ΜΜΕ.

Η απεργία τους αν νικήσει, θα έχει καταλυτική επίδραση στις εξελίξεις. Όχι μόνο στο εργατικό κίνημα, αλλά ενδεχόμενα και στις πολιτικές εξελίξεις. Πριν 4 ή 5 χρόνια μια απεργία διάρκειας θα είχε δώσει τη νίκη στους απεργούς ενός εργοστασίου. Τώρα όμως οι εργοδότες είναι αποφασισμένοι να βγουν με τις λιγότερες απώλειες και αν γίνεται και με κέρδη από την κρίση. Αυτό εξηγεί γιατί δεν υποχωρούν μετά από 50 μέρες απεργίας. Το παράδειγμα μιας νικηφόρας απεργίας θα λειτουργούσε καταστροφικά για το σύστημα.

Απεργίες

Η στήριξη της απεργίας από την Ομοσπονδία Μετάλλου είναι καλοδεχούμενη, αλλά δεν είναι αρκετή. Στην κατεύθυνση της κλιμάκωσης έχουν γίνει κάποια πολύ θετικά βήματα. Όπως η 24ωρη γενική απεργία για το Θριάσιο στις 13 Δεκέμβρη και η αντίστοιχη στάση εργασίας 15 μέρες πριν.

Οι εργαζόμενοι της χαλυβουργίας στην τελευταία τους γενική συνέλευση απηύθυναν κάλεσμα προς όλα τα εργατικά κέντρα της Αττικής να κηρύξουν 24ωρη γενική απεργία. Αυτό το κάλεσμα χρειάζεται να πάρει διαστάσεις. Η ΓΣΕΕ θα έπρεπε ήδη να έχει κηρύξει απεργίες συμπράστασης στους χαλυβουργούς. Η ηγε-

σία της στη συγκεκριμένη περίπτωση αποδεικνύεται όχι απλά κατώτερη των περιστάσεων, αλλά κάτι παραπάνω από γραφειοκρατική. Η στήριξη των πολιτικών του μνημονίου την έχει φέρει σε ανοιχτή ρήξη με τη βάση της.

Αριστερά

Η Αριστερά χρειάζεται να επιμείνει με κάθε τρόπο να μεγιστοποιηθούν οι πιέσεις προς την ηγεσία της ΓΣΕΕ. Το ΠΑΜΕ στηρίζει πολύ τον αγώνα αυτό και αν σταθεί με ανοιχτό τρόπο στην κοινή δράση, τότε θα έχει προσφέρει πολλά στο να νικήσει ο αγώνας των χαλυβουργών. ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχουν προσπαθήσει κυρίως μέσα από την έκφραση αλληλεγγύης να αναδείξουν τον αγώνα των χαλυβουργών. Ήδη έχουν πάρει πρωτοβουλίες για συγκέντρωση χρημάτων, τροφίμων και ειδών πρώτης ανάγκης για τους απεργούς και έχουν οργανώσει γλέντια και μαγειρεία μπροστά στην πύλη της χαλυβουργίας. Την Πέμπτη 22 Δεκέμβρη γλέντι ενίσχυσης οργανώνουν οι τοπικές επιτροπές ΣΥΡΙΖΑ της Α' Αθήνας. Έχει έρθει η ώρα όμως να παρθούν ουσιαστικές πρωτοβουλίες στους χώρους που είναι σε κινητοποίηση αυτή τη στιγμή (π.χ. ΜΜΕ), για το συντονισμό με τους χαλυβουργούς, με κοινές πορείες και συγκεντρώσεις.

Ήρθε η ώρα η Αριστερά να βοηθήσει να απλωθεί παντού η φωτιά του αγώνα των χαλυβουργών και να γίνει η κινητήρια δύναμη που θα λιώσει το σχέδιο εξολόθρευσης που έχουν στήσει σε βάρος των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων οι εργοδότες, η κυβέρνηση και η τρόικα.

Πολιτική και δημοσκοπική κατάρρευση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ Η κυβέρνηση Παπαδήμου στο μάτι του κυκλώνα

Οι καγκελαρίες και τα πολιτικά γραφεία, οι έδρες των μεγάλων επιχειρήσεων σε όλη την Ευρώπη έχουν ήδη καταληφθεί από τον πανικό. Ο Τύπος σε όλη την ΕΕ, μετά τις αποφάσεις της 9/12 (βλ. σελ. 8-9), συζητά πλέον ανοιχτά ακόμα και το ενδεχόμενο να μην επιβιώσει η ευρωζώνη μέσα στο πρώτο τρίμηνο του 2012!

Πέρα από τα χοντρά ζητήματα του ευρώ (σπάσιμο της «φούσκας» του χρέους σε Ιταλία, Βέλγιο ακόμα και σε Γαλλία...), η απειλή που αντιμετωπίζουν, είναι η νέα «βουτιά» της διεθνούς κρίσης του συστήματος. Η ίδια η Κριστίν Λαγκάρντ, η επικεφαλής του ΔΝΤ, παρομοιάζει πλέον την κατάσταση με τη δεκαετία του '30 και δηλώνει ότι καμιά οικονομία στον κόσμο δεν θα μείνει αλώβητη.

Σε αυτές τις συνθήκες, οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις κάνουν το μόνο που γνωρίζουν: Απαιτούν όλο και πιο άγρια, όλο και πιο μακρόχρονα προγράμματα λιτότητας. Μόνο που από τα προηγούμενα «επεισόδια» της κρίσης οι ανταγωνισμοί έχουν αποδυναμώσει το ευρωπαϊκό ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο (με πιο συγκεκριμένο το παράδειγμα της «εξόδου» της Βρετανίας του Κάμερον). Μόνο που οι κυβερνήσεις, μέσα από τα προηγούμενα προγράμματα λιτότητας που επέβαλαν, έχουν εξαντλήσει όλες τις δυνάμεις και εφεδρείες τους, την ώρα που πρέπει να μπουν σε αποφασιστική πολιτική μάχη. Μόνο που οι ευρωπαϊκές αποφάσεις της 9/12 προκαλούν πλέον σε πανευρωπαϊκή κλίμακα την αντίδραση ενός πολύ επικίνδυνου «παίκτη»: του εργατικού κινήματος στην Ιταλία, στη Γαλλία, στην Ισπανία κ.λπ., που κατ'επανάληψη στο παρελθόν έχει αποδείξει ότι μπορεί να αλλάξει την πορεία και τη μοίρα όλης της Ευρώπης. Το 2012 αναμένεται, λοιπόν, σαν μια πολύ κρίσιμη αλλά και πολύ ενδιαφέρουσα χρονιά.

Παπαδήμος

Στο μάτι αυτού του κυκλώνα θα βρεθεί η κυβέρνηση Παπαδήμου.

Όταν ο αρχιτραpezίτης ανέλαβε ως πρωθυπουργός της τρικομματικής, υποστηρίξαμε ότι η κυβέρνησή του θα αποδεικνυόταν πιο αδύναμη από την προκάτοχο κυβέρνηση του ΓΑΠ. Πριν ο Παπαδήμος κλείσει μήνα στην εξουσία, η εκτίμηση αυτή επιβεβαιώνεται πλήρως. Η κοινή πολιτική εμπειρία, αλλά πλέον και οι δημοσκοπήσεις, δείχνουν

την κατάρρευση της δημοτικότητας του πρωθυπουργού, την εξάντληση της αντοχής του κόσμου, την ωρίμανση του αιτήματος «να πέσουν».

Η κυβέρνηση Παπαδήμου διέψευσε (μέσα σ' ένα μήνα!) το μύθο των ικανών τεχνοκρατών. Ο προϋπολογισμός καταρρέει, πέφτοντας έξω από όλες τις προβλέψεις για τα έσοδα, παρά τις δρακόντιες περικοπές στις δαπάνες και τη συντριβή των μισθών και των συντάξεων. Και πώς θα μπορούσε να γίνει αλλιώς, όταν οι επιχειρήσεις και οι πλούσιοι αρνούνται να αποδώσουν έστω και ελάχιστους φόρους; Όταν πάνω από 200.000 επιχειρήσεις(!) αποφεύγουν να καταβάλουν στο κράτος τον ΦΠΑ που ήδη έχουν εισπράξει από τον κόσμο; Η άρνηση της τρικομματικής να φορολογήσει το κεφάλαιο –όπως ακριβώς και οι προκάτοχοί της– καταδικάζει την όποια απόπειρα «συμμαζέματος» των δημόσιων οικονομικών σε πλήρη αποτυχία.

Τρόικα

Η καταγραφή αυτής της αποτυχίας μεταφράζεται αυτόματα – μετά από αίτημα των ελεγκτών της τρόικας– σε υποχρέωση νέων πρόσθετων μέτρων λιτότητας, ύψους 2,5-3 δισ. ευρώ. Οι τρούικανοί θεωρούν αυτή την υποχρέωση αυτονόητη και δηλώνουν ότι θα ελέγξουν την «ανταπόκριση» της κυβέρνησης μέσα στο Γενάρη. Όμως το ντόπιο πολιτικό προσωπικό –δικαίως– πανικοβάλλεται: Γνωρίζουν ότι μετά από έξι γενικευμένες «δέσμες» σκληρών προγραμμάτων λιτότητας, η εξαγγελία νέων μέτρων θα είναι μια επικίνδυνη περιπέτεια που μπορεί να έχει χαρακτήρα ζωής ή θανάτου για την κυβέρνηση Παπαδήμου.

Σε αυτό το υπόβαθρο στηρίζεται η συζήτηση για το χειρισμό των πολιτικών εξελίξεων: οι αφασικοί τεχνοκράτες, ο αδιάστακτος Καρατζαφέρης και οι μουτζα-

χεντίν του νεοφιλελευθερισμού τύπου Ντόρας, απαιτούν να «αφεθεί ο Παπαδήμος να δουλέψει», φτάνοντας να μιλούν ακόμα και για... «ανασηματισμό» μιας κυβέρνησης που κατά τα άλλα θεωρείται «ειδικού σκοπού» και περιορισμένης ευθύνης. Το επιχείρημά τους είναι απλό: η προσφυγή στην κάλη οδηγεί σε αστάθεια, που θα ενισχυθεί από τη δύναμη που αναμένεται να καταγράψει η Αριστερά.

Οι πιο πολιτικοί διαπιστώνουν την αδυναμία της κυβέρνησης, τον κίνδυνο να ανατραπεί με ανεξέλεγκτες διαδικασίες και προκρίνουν την προσφυγή στις κάλπες, με ορθάνοιχτο το ενδεχόμενο μιας νέας κυβέρνησης «εθνικής σωτηρίας», μετά όμως από την καταγραφή του συσχετισμού δυνάμεων μεταξύ των κομμάτων στις εκλογές.

Το πρόβλημά τους είναι ότι δεν βγαίνουν «τα κουκιά» ούτε αριθμητικά, ούτε πολιτικά. Η κατάρρευση των ποσοστών της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, η καθοδική στασιμότητα του ΛΑΟΣ και η αγωνία για την επιβίωση του κόμματος της Ντόρας, μετατρέπουν το ερώτημα «ποιος θα είναι ο κορμός της επόμενης κυβέρνησης;» σε δισεπίλυτο σταυρόλεξο. Με τα σημερινά δεδομένα των δημοσκοπήσεων, μια μετεκλογική κυβέρνηση «μεγάλου συνασπισμού» θα όφειλε να στηριχτεί και στα τέσσερα παραπάνω κόμματα, πιθανότατα και στην ενίσχυση από τη ΔΗΜ. ΑΡ. του Κουβέλη, για να έχει πιθανότητες βιωσιμότητας μέσα σε μια τόσο σοβαρή κρίση.

Πολιτικά, τα πράγματα για τα αστικά επιτελεία είναι ακόμα χειρότερα.

ΝΔ

Η ΝΔ του Α. Σαμαρά δεν πείθει κανέναν ότι ως πρώτη δύναμη θα μπορεί να αναλάβει ηγετικό ρόλο. Οι κωλοτούμπες του Σαμαρά έχουν απομακρύνει, αλλά δεν

έχουν σβήσει τις αναμνήσεις από την εποχή της «αντιμνημονιακής» δημαγωγίας. Η πρόταση της ΝΔ για μείωση των εργοδοτικών εισφορών, την ώρα που καταρρέουν τα ασφαλιστικά Ταμεία, είναι «μήνυμα» προς τους καπιταλιστές ότι το κόμμα της Δεξιάς κάνει όλες τις προσπάθειες για να ευθυγραμμιστεί απολύτως με τις ανάγκες τους. Όμως η εμπειρία της γρήγορης κατάρρευσης του ΓΑΠ δείχνει ότι αυτή η συνταγή οδηγεί στην αποσυσπείρωση, στην απώλεια εκλογικής επιρροής. Οι απόπειρες του επιτελείου του Σαμαρά να ανακινήσουν εθνικιστικά αντανακλαστικά (δέσμευση για μονομερή κήρυξη των ΑΟΖ στην Α. Μεσόγειο, αναφορές στο «μακεδονικό» κ.λπ.) περισσότερους πονοκέφαλους δημιουργούν, παρά λύνουν ζητήματα επιρροής και ηγεμονίας.

Σε αυτές τις συνθήκες, σε μια χώρα με ισχυρό το εργατικό κίνημα, το κόμμα που θα μπορούσε να στηρίξει τις απαντήσεις που επιδιώκουν οι καπιταλιστές θα ήταν η σοσιαλδημοκρατία.

ΠΑΣΟΚ

Όμως το ΠΑΣΟΚ, μετά το ΔΝΤ και το Μνημόνιο, βρίσκεται στην εντατική, με ανοιχτό το ερώτημα της διάλυσης.

Οι δυνάμεις γύρω από τον ΓΑΠ περιορίζουν τις διεκδικήσεις τους στον έλεγχο του κόμματος, έχοντας –προ το παρόν– παραιτηθεί από την προοπτική της πολιτικής εξουσίας. Όμως και αυτός ο στόχος είναι εξαιρετικά δύσκολος, μετά την παταγώδη αποτυχία του ΓΑΠ στην πρωθυπουργία. Η αναφορά στην πρόταση για το δημοψήφισμα και η καλλιέργεια ενός κλίματος «αντιμνημονιακών» αναζητήσεων είναι η αγωνιώδης προσπάθεια για τη δημιουργία ενός στοιχειώδους σοσιαλδημοκρατικού προφίλ, που θα επέτρεπε στον Γ. Παπανδρέου μια περιορισμένη προσπάθεια να μείνει στο παιχνίδι ως υποψήφιος πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ.

Οι δυσκολίες αυτού του επιχειρήματος κάνουν πιθανό έναν αρραβώνα που λίγα μόλις χρόνια πριν θα έμοιαζε «παρά φύση»: τη σύμπλευση με τον Ε. Βενιζέλο, με στόχο να διατηρηθεί, όσο είναι δυνατόν, μια εικόνα ενότητας του «όλου ΠΑΣΟΚ». Αυτές οι αναζητήσεις περιορίζουν τα περιθώρια των –τάχα– «αριστερών» υποψηφίων (Παπουτσή) ή μετατρέπουν σε γραφικές τις κινήσεις Χρυσοχοϊδη.

Χαρακτηριστικό της αδυναμίας του ηγετικού κέντρου του ΠΑΣΟΚ είναι η αυτονόμηση της δεξιάς, ακραίας φιλελεύθερης πτέρυγας. Και μόνο το γεγονός ότι ο Λοβέρδος ή η Διαμαντοπούλου προβάλλουν ως υποψήφιοι ηγέτες αποδεικνύει με τον καλύτερο τρόπο τον εκφυλισμό του άλλοτε κραταιού σοσιαλδημοκρατικού χώρου. Γιατί οι απόψεις τους και κυρίως η πρακτική τους τους εντάσσουν περισσότερο σε σενάρια ανασύνθεσης της κεντροδεξιάς, παρά σε απόπειρες ανασυγκρότησης της σοσιαλδημοκρατίας.

Όμως δεν υπάρχει περιθώριο για αυταπάτες ότι ο χώρος του ΠΑΣΟΚ θα «εξαερωθεί». Ένα κόμμα που κυβέρνησε επί 20ετία, που διέθετε μεγάλη δύναμη στα συνδικάτα και τους μηχανισμούς πολιτικής εξουσίας, έχει πολλά περιθώρια πρωτοβουλιών. Μια «αντιμνημονιακή» στροφή νέων και παλαιών στελεχών (κυρίως όσων έμειναν σχετικά σιωπηλοί τα τελευταία χρόνια) και το επιχείρημα ενός «αναγκαίου» κυβερνητικού κεντροαριστερού μπλοκ, μπορούν να αποτελέσουν βάση ανασυγκρότησης. Με αυτή την έννοια, όσοι μέσα στο ΣΥΝ τρέφουν αυταπάτες ότι θα επωφεληθούν από μια «αντιμνημονιακή» συνεργασία με τα σημερινά θραύσματα της σοσιαλδημοκρατίας, παίζουν κυριολεκτικά με τη φωτιά της κεντροαριστεράς και του κυβερνητισμού.

Αριστερά

Η απάντηση πρέπει να είναι η διεκδίκηση της συμπαράταξης της Αριστεράς. Για να στηρίξει το κίνημα αντίστασης εδώ και τώρα.

Για να διαμορφώσει ένα πρόγραμμα διεκδικήσεων και πολιτικών με στόχο την ανατροπή του αστικού μπλοκ.

Για να ανοίξει το δρόμο προς το Σοσιαλισμό.

Μέσα από τη διεκδίκηση της συμπαράταξης, μέσα από την κοινή δράση, είναι εφικτό να αλλάξει η ίδια η Αριστερά. Να προκύψει η πολιτική δύναμη που τόσο έχει ανάγκη ο κόσμος μας.

«Σφαγή» στα ΜΜΕ, αλλά και συλλογική αντίσταση

Της Κατερίνας Παρδάλη
Δημοσιογράφου στο ΑΠΕ-ΜΠΕ

Δεν υπάρχει αυτήν τη στιγμή χώρος στα ΜΜΕ που να μη χτυπιέται, μικρός ή μεγάλος, παραδοσιακός ή ψηφιακός: απολύσεις, απανωτές μειώσεις μισθών, απαίτηση για υπογραφή ατομικών συμβάσεων και διάλυση-απαξίωση των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, μη καταβολή δεδουλευμένων από τους εργοδότες στα ιδιωτικά ΜΜΕ.

Στον Άλτερ και στην Ελευθεροτυπία η κατάσταση για τους 1.500 συνολικά εργαζόμενους έχει γίνει δραματική, αφού έχουν να πληρωθούν αρκετούς μήνες, ενώ στο Κέρδος, στον Σκάι, στον ΔΟΛ, στον Σταρ, στην Καθημερινή, στις εφημερίδες της Θεσσαλονίκης ζητούνται μειώσεις μισθών και ατομικές συμβάσεις. Ταυτόχρονα, στα δημόσια ΜΜΕ (ΕΡΤ, ΑΠΕ-ΜΠΕ, δημοτικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς, Γενική Γραμματεία Μέσων Ενημέρωσης, Κανάλι της Βουλής), πέρα από τις μειώσεις των αποδοχών (κατά μέσο όρο 40%), έχουμε την απειλή της εφεδρείας, την ένταξη στο ενιαίο μισθολόγιο-φτωχολόγιο, την απόλυση συμβασιούχων που χρόνια τώρα έβγαζαν όλη τη δουλειά, τις απειλές για συγχωνεύσεις, κλεισίματα, περαιτέρω απολύσεις...

Οι επιθέσεις γίνονται ακόμα πιο έντονες τις τελευταίες μέρες, καθώς διαπιστώθηκε ότι για πρώτη φορά η αντίσταση των εργαζόμενων αρχίζει να παίρνει συλλογικές μορφές και να γίνεται πιο μαζική, πιο συντονισμένη και -επιτέλους!- να προσπαθεί να συνδεθεί με όλο το αγωνιζόμενο εργατικό κίνημα.

Μάλιστα, χρησιμοποιούνται πια και οι προσφυγές στα δικαστήρια, όπως έγινε την περασμένη εβδομάδα τόσο με την ΕΡΤ όσο και με τον τροϊκανό Σκάι, για να βγάλουν τις απεργίες παράνομες και με αιτιολογίες (όπως η «κρίση χρέους της χώρας μας») που είναι σαν να τις έγραψε ο ίδιος ο Βενιζέλος ή η Τρόικα και που στην ουσία επιχειρούν να απαγορεύσουν τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας γιατί...αντίτιθενται στο Μνημόνιο!

Αντίσταση

Το τελευταίο διάστημα όμως οι επιθέσεις εργοδοσίας και κυβέρνησης δεν περνούν χωρίς αντίσταση. Οι εκβιασμοί και η σαλαμοποίηση των εργαζόμενων («διαίρει και βασιλεύει»), που σε μια πρώτη φάση έφεραν αποτελέσματα, δεν πιάνουν πλέον εύκολα.

Οι εργαζόμενοι στον Άλτερ έχουν καταλάβει τη συχνότητα και δείχνουν συνεχώς κάρτες με τα αιτήματά τους, αλλά και τα αιτήματα όλων των εργαζόμενων στα ΜΜΕ, στην Ελληνική Χαλυβουργία κ.α. Ταυτόχρονα δηλώνουν πως δεν θα υποχωρήσουν αν δεν πληρωθούν τα δεδουλευμένα τους. Στην Ελευθεροτυπία αποφάσισαν με συνέλευση να κάνουν κάτι πρωτοφανές για τα δεδομένα των ΜΜΕ: αν δεν έχουν πληρωθεί μέχρι τις 21 Δεκέμβρη, θα προχωρήσουν σε δύο 48ωρες απεργίες, που στόχο θα έχουν να μην εκδοθούν τα πιο κερδοφόρα φύλλα της χρονιάς, τα κυριακάτικα των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς. Έτσι, θα γίνει φανερό πως η επιχείρηση δεν έχει μέλλον χωρίς τους εργαζόμενους σ' αυτήν. Επίσης, ότι, όπως και στον Άλτερ, η «πλάτη» που βάζουν οι εργαζόμενοι έχει ένα όριο.

Όπως πάνε τα πράγματα, μόνο μια γενική απεργία σε όλα τα ΜΜΕ μπορεί να αλλάξει το τοπίο

Το όριο είναι ότι οι αγώνες των εργαζόμενων δεν μπορούν να καθορίζονται από τα προβλήματα των αφεντικών τους, αλλά από τις ανάγκες των ίδιων. Πόσο μάλλον που αυτές οι ανάγκες αφορούν πλέον την επιβίωση, με την κυριολεκτική έννοια. Στο Κέρδος οι εργαζόμενοι αρνήθηκαν να υπογράψουν ατομικές συμβάσεις, απηφώνοντας τις απειλές της εργοδοσίας. Και όταν ανακινώθηκε η πρώτη απόλυση κίησαν απεργία. Στον Σκάι -παρά την απεργοπασία των εργοδοτικών- σημαντικό μέρος των εργαζόμενων τάχτηκε κατά της δεύτερης περικοπής μισθού (10%) και κατά των ατομικών συμβάσεων.

Τα δημόσια ΜΜΕ είναι τους τελευταίους 3 μήνες σε συνεχείς κινητοποιήσεις, απεργίες, στάσεις εργασίας, διαδηλώσεις, συγκεντρώσεις. Έχουν πια συντονιστεί σε μόνιμη βάση και κάνουν ακόμα και κοινές γενικές συνέλευσεις για να οργανώσουν τον αγώνα τους. Παρουσιάζονται κι εκεί μορφές αγώνα που πριν από κάποιους μήνες δεν θα τους φανταζόμασταν. Ποιος θα περίμενε όλα τα κανάλια της ΕΡΤ, αντί για σίριαλ ή ντοκιμαντέρ, να δείχνουν κάρτες με τα αιτήματα των εργαζόμενων; Ποιος θα περίμενε ότι οι εργαζόμενοι στην ΕΡΤ, όταν έμαθαν ότι η ΝΕΤ μετέδιδε ζωντανά συνέντευξη του πρω-

θυπουργού Λουκά Παπαδήμου παίρνοντας εικόνα από διεθνές δίκτυο, θα προχωρούσαν σε κατάληψη και η συνέντευξη θα διακοπτόταν στον αέρα;

Στη διάρκεια της 24ωρης απεργίας σε όλα τα δημόσια ΜΜΕ στις 14/12 που καλούσαν όλα τα σωματεία του Τύπου, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση έξω από τη Βουλή, όπου θα κατατίθεντο τροπολογία που είχε συντάξει η ΠΟ-ΕΣΥ αναφορικά με τις εφεδρείες, το ενιαίο μισθολόγιο-φτωχολόγιο και τις συλλογικές μας συμβάσεις. Την τροπολογία είχαν υπογράψει 160 και πλέον βουλευτές. Αν' αυτής, που δεν έγινε δεκτή, ο Βενιζέλος πρότεινε μια δικιά του, η οποία αναφερόταν μόνο σε δημοσιογράφους, δεν αναγνώριζε τις ΣΣΕ και πετούσε όλους τους άλλους εργαζόμενους στα ΜΜΕ στον καιάδα. Μια πονηρή προσπάθεια διάσπασης που έπεσε στο κενό, καθώς τόσο εμείς που ήμασταν έξω από τη Βουλή όσο και οι συνδικαλιστικοί μας εκπρόσωποι που ήταν μέσα την αρνήθηκαν χωρίς δεύτερη σκέψη.

Αλληλεγγύη

Κανείς πια δεν μιλάει μόνο για τη δική του περίπτωση.

Τις τελευταίες μέρες φαίνεται να ξεπερνιούνται οι διαχωρισμοί που χρόνια μας ταλάνιζαν (εκπρευσόμενοι από «πάνω», αλλά με πολλούς αποδέκτες και ανάμεσα στους συναδέλφους).

Τώρα όλο και πιο πολλοί καταλαβαίνουμε ότι όχι απλώς δεν έχουμε τίποτα να μοιράσουμε οι εργαζόμενοι/οι στα ΜΜΕ μεταξύ μας, αλλά ότι είμαστε ένα και με όλες και όλους τους εργαζόμενους-ανέργους-συνταξιούχους που χτυπιούνται και εξαθλιώ-

νονται τα τελευταία χρόνια. Δεν υπάρχει «εξαίρεση» για κανέναν, παρά μόνο για καπιταλιστές, πλοιοκτήτες, βιομήχανους, μιντιάρχες που αγάλισαν το Μνημόνιο.

Στα ψηφίσματα των συνελεύσεων (π.χ. των δημόσιων ΜΜΕ) εκφράζεται η αλληλεγγύη και η συμπάρασταση στους συναδέλφους απεργούς της Ελευθεροτυπίας και του Άλτερ, και αντιστρόφως. Η συμπάρασταση στον αγώνα των εργαζόμενων στην Ελληνική Χαλυβουργία εκφράζεται πλέον σε όλα τα ΜΜΕ που βρίσκονται σε κινητοποιήσεις (αντίθετα με την επίσημη ειδησεογραφία). Και, αντιστρόφως, οι Χαλυβουργοί πήγαν για συμπάρασταση στον Άλτερ και πρόσφεραν στους εργαζόμενους κάποια από τα τρόφιμα που τους πηγαίνει ο κόσμος (!), με την παράκληση να μην κάνουν πίσω στον αγώνα τους.

Σωματεία

Για πρώτη φορά συμπαρίστανται τα σωματεία μας (κυρίως η Αριστερά μέσα σ' αυτά) σε όλους τους αγώνες μας. Το «Όλοι μαζί μπορούμε να νικήσουμε» αποκτά για πρώτη φορά έρεισμα στον κόσμο μας. Βέβαια, υπάρχουν θύματα (ήδη μετρήσαμε πολλά). Αλλά είναι πόλεμος. Αν δεν συνεχίσουμε, θα μας τσακίσουν.

Όπως πάνε τα πράγματα, μόνο μια γενική απεργία σε όλα τα ΜΜΕ μπορεί να αλλάξει το τοπίο. Αλλιώς, με εξατομικοποίηση και στοχευμένα χτυπήματα θα μας τσακίσουν μαζί και θα τσακίσουν την ενημέρωσή. Ενημέρωση που είναι δικαίωμα και που δεν θα πρέπει να αντικατασταθεί με μνημονιακά δελτία τύπου Σκάι ή Μέγκα.

Νοσοκομείο Πατησίων: Κλιμάκωση του αγώνα

Σε μέτωπο αντίστασης με τις γειτονιές
καλεί η Πρωτοβουλία Εργαζομένων

Του Μπάμπη Φαράντου,
γιατρού στο ΓΝ Πατησίων

Η μεθόδευση της διάλυσης του ΕΣΥ έχει επικεντρωθεί από τον Λοβέρδο στην απαξίωση και το κλείσιμο όλων των μικρών νοσοκομείων (10, 50, 60 και 70 ΙΚΑ, ΓΝ Πατησίων, Δυτικής Αττικής, Πολυκλινική κ.λπ.), με την περαιτέρω μείωση κλινών στους οργανισμούς, την κατάργηση της λίστας ειδικευμένων (στα πρώην νοσοκομεία του ΙΚΑ), τις αυθαίρετες μετακινήσεις γιατρών, τη μη πληρωμή εφημεριών και υπερωριών, τη δραστητική περικοπή λειτουργικών δαπανών, τη μη πρόσληψη ακόμα και επικουρικών γιατρών που καθιστά αδύνατο το εφημεριακό έργο κ.λπ.

Κινητοποιήσεις

Η Γενική Συνέλευση των εργαζομένων στο ΓΝ Πατησίων στις αρχές Δεκέμβρη αποφάσισε κινητοποιήσεις, καθότι είναι προφανές ότι όλα αυτά οδηγούν αναπόφευκτα στο κλείσιμο του ΓΝ Πατησίων. Στα μέσα του Δεκέμβρη πραγματοποιήθηκε στο νοσοκομείο σύσκεψη του σωματείου με δημάρχους και δημοτικούς συμβούλους από το Δήμο Αθηναίων και τους όμορους Δήμους, ώστε να ενημερωθούν γι' αυτές τις εξελίξεις. Όλοι δήλωσαν συμπράσταση στον αγώνα των εργαζομένων του νοσοκομείου και των κατοίκων της περιοχής, ώστε να μην κλείσει το ΓΝ Πατησίων.

Μέσα από τις δύο διαδικασίες αποφασίστηκαν οι παρακάτω κινητοποιήσεις:

* Συνέντευξη Τύπου τη Δευτέρα 19/12/11, με ταυτόχρονη συγκέντρωση εργαζομένων και κατοίκων στον προαύλιο χώρο του νοσοκομείου.

* Συγκέντρωση εργαζομένων και κατοίκων στον προαύλιο χώρο του νοσοκομείου την Τετάρτη 21/12/11, ώρα 6μμ και ακολούθως πορεία στην περιοχή.

* Παράσταση της Επιτροπής Αγώνα και των δημάρχων στον Υπουργό Υγείας εντός της επόμενης εβδομάδας, ώστε να αρθεί η απόφαση που μειώνει τις κλινές του ΓΝ Πατησίων από 100 σε 80, να καλυφθούν οι

επείγουσες ανάγκες σε γιατρούς και να ληφθούν ουσιαστικά μέτρα για την αναβάθμισή του.

Παρατάξεις

Οι αγωνιστικές κορώνες της ηγεσίας της ΠΟΕΔΗΝ του προηγούμενου διαστήματος τελείωσαν, καθώς η πρόταση του Αντωνόπουλου (ΠΑΣΚΕ-ΠΟΕΔΗΝ) ήταν να δεχτούν τη μείωση των κλινών σε 80 και να δώσουν «μάχη» για να κρατήσουν τις θέσεις τους. Οι τοπικοί της ΠΑΣΚΕ δεν τόλμησαν να υποστηρίξουν τα ίδια, γιατί όλος ο κόσμος ήταν εξαγριωμένος. Αν περάσει η μείωση κρεβατιών στο Πατησίων και στα άλλα «μικρά» νοσοκομεία, θα ακολουθήσει ένα μεγαλύτερο κύμα κλεισιμάτων, εφεδρείας και απολύσεων ακόμα και το ξεπούλημά τους στους ιδιώτες σύμφωνα με το πόρισμα της επιτροπής «σοφών»...

Η πρόεδρος του σωματείου (ΔΑΚΕ) είναι ενάντια στο κλείσιμο και τη μείωση κλινών, αλλά ο τρόπος αντίστασης που προτείνει είναι κυρίως θεσμικός (συναντήσεις με δημάρχους, παραστάσεις κ.λπ.), προβάλλοντας την ιδιαιτερότητα του νοσοκομείου. Όμως το κλείσιμο του Πατησίων είναι κομμάτι του σχεδίου για το κλείσιμο όλων των μικρών νοσοκομείων στο λεκανοπέδιο.

Επιτροπή Αγώνα

Η Πρωτοβουλία Εργαζομένων του ΓΝ Πατησίων καλεί σε ξεσηκωμό τους εργαζόμενους του νοσοκομείου μαζί με τους κατοίκους των γειτονικών περιοχών για την υπεράσπιση του νοσοκομείου. Με δύο βασικές θέσεις: Κυρίαρχο όργανο του αγώνα πρέπει να είναι οι Γενικές Συνελεύσεις, οι αποφάσεις των οποίων πρέπει να δεσμεύουν την Επιτροπή Αγώνα. Τη διεύθυνση και τη συγκρότηση μιας πλατιάς επιτροπής αγώνα. Ασπίδα προστασίας του νοσοκομείου είναι η συμπράταση από τους κατοίκους, τα σωματεία, τους φορείς και τις λαϊκές συνελεύσεις των γειτονικών περιοχών, που έχουν δείξει την έμπρακτη αλληλεγγύη τους με τις μαζικές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις και τη συγκέντρωση χιλιάδων υπογραφών για τη διάσωση του νοσοκομείου.

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια:
Θοδωρής Πατσατζής

Ναυπηγεία

Τετράωρη στάση εργασίας πραγματοποιήσαν οι εργαζόμενοι στα ναυπηγεία Σκαρामαγκά, Ελευσίνας και Νεωρίου Σύρου το πρώτο δεκαήμερο του Δεκέμβρη. Κατά τη διάρκεια της στάσης πραγματοποιήσαν συγκέντρωση στην Αθήνα και πορεία στο υπουργείο Οικονομικών. Οι εργαζόμενοι διεκδικούν τα δεδουλευμένα αρκετών μηνών και απαιτούν να μην εφαρμοστούν οι απειλές των διοικήσεων των ναυπηγείων και της κυβέρνησης για εκ περιτροπής εργασία δύο ημερών από την αρχή του νέου έτους.

Παράνομη απόλυση

Νέα συνδικαλιστική δίωξη είχαμε τη δεύτερη βδομάδα του Δεκέμβρη. Η αεροπορική εταιρεία Aegean Airlines απέλυσε παράνομα και καταχρηστικά τον πρόεδρο του σωματείου εργαζομένων στην επιχείρηση, Χρήστο Χριστοφόρη, γιατί αρνήθηκε, παρά τους εκβιασμούς και τις απειλές της εργοδοσίας, να υπογράψει ατομική σύμβαση εργασίας και χωρίς μάλιστα να γνωρίζει το περιεχόμενο της σύμβασης. Η προσπάθεια να υπογράψουν όλοι οι εργαζόμενοι της εταιρείας ατομική σύμβαση ξεκίνησε στις αρχές Δεκέμβρη και κορυφώθηκε με την απόλυση του συνδικαλιστή (85ος συνδικαλιστής που απολύεται το 2011). Η ασυδοσία των εργοδοτών στον ιδιωτικό τομέα συνεχίζεται χάρη στα μνημόνια, που απο κοινού με συγκυβέρνηση και τρόικα προσπαθούν να μας επιβάλλουν.

Κινητοποίηση για τα ταμεία

Πετυχημένη κινητοποίηση των μηχανικών πραγματοποιήθηκε στα μέσα του Δεκέμβρη από την ΕΜΔΥΔΑΣ, το ΤΕΕ, το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών και επιστημονικούς συλλόγους. Παρά τα μπρος-πίσω της πλειοψηφίας του προεδρείου της ΕΜΔΥΔΑΣ που τελευταία στιγμή άλλαξε τον τόπο συγκέντρωσης, το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών και αριστερές παρατάξεις του ΤΕΕ πραγματοποίησαν προσυγκέντρωση μπροστα στο κτίριο του ταμείου τους, του ΣΤΜΕΔΕ. Από εκεί με πορεία πήγαν στο υπουργείο Εργασίας και μετά την άκαρπη συνάντηση με τον Κουτρουμάνη συνέχισαν την πορεία τους ως την Τράπεζα της Ελλάδος. Περίπου 1.000 μηχανικοί συμμετείχαν στην κινητοποίηση είτε με απεργία είτε με αποχή. Οι μηχανικοί διαμαρτύρονται για τις ληστρικές αυξήσεις εισφορών, το «κούρεμα» των περιουσιών των ταμείων, αλλά και για τις απολύσεις μηχανικών που δουλεύουν στο δημόσιο.

ΕΛΜΕ Κοζάνης

Σε ένα ακόμη πρωτοβάθμιο σύλλογο των εκπαιδευτικών η Αριστερά σημείωσε εκλογική επιτυχία. Στις εκλογές στην ΕΛΜΕ Κοζάνης το ενωτικό ψηφοδέλτιο της ριζοσπαστικής Αριστεράς, Εναλλακτική Κίνηση Εκπαιδευτικών και Αριστερή Κίνηση Εκπαιδευτικών, κέρδισε

2 έδρες, από 1 πέρσι, και συγκέντρωσε 126 ψήφους, από 98 πέρσι, ξεπερνώντας την ΠΑΣΚ που πήρε 117 ψήφους, από 173 πέρσι, και 1 έδρα από 2 πέρσι. Μάλιστα είναι το μόνο ψηφοδέλτιο που κέρδισε ψήφους. Η ΔΑΚΕ παρέμεινε πρώτη, χάνοντας 27 ψήφους, και στάσιμη η ΑΣΚ (132 από 137 ψήφους πέρσι), καταλαμβάνοντας και οι δύο από 2 έδρες. Στο ενωτικό ψηφοδέλτιο συμμετείχε και η Εργατική Αριστερά Εκπαιδευτικών που εξέλεξε το ένα από τα 2 μέλη στο νέο ΔΣ, με 86 σταυρούς. Αποδεικνύεται πως η ενωτική και ριζοσπαστική πολιτική, η αγωνιστική συνέπεια και συνέχεια μπορούν να έχουν θετικά αποτελέσματα και στις εκλογές.

Ερυθρός

Εκλογές είχαμε και στο νοσοκομείο Ερυθρός Σταυρός, όπου οι εργαζόμενοι ψήφισαν για νέο ΔΣ και για αντιπροσώπους στην ΠΟΕΔΗΝ. Η Πρωτοβουλία Εργαζομένων, παρότι πήρε ένα σημαντικό ποσοστό γύρω στο 30%, δεν κατάφερε να ανατρέψει τους συσχετισμούς στο ΔΣ του σωματείου απέναντι στις ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ, που κατέβηκαν μαζί και στο «συμπληρωματικό» τους ψηφοδέλτιο με δήθεν ανεξάρτητους νοσηλευτές. Είναι προφανές ότι, αν το ΠΑΜΕ, που κατέβασε 2 υποψήφους, δεχόταν ένα κοινό κατέβασμα, η δυναμική θα ήταν σίγουρα καλύτερη.

Για ΔΣ: Δημοκρατική Άμυνα (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ) 327 ψήφοι, έδρες 4. Πρωτοβουλία Εργαζομένων 212 ψήφοι, έδρες 2. Ανεξάρτητη Νοσηλευτική Κίνηση 112 ψήφοι, έδρες 1. ΠΑΜΕ 41 ψήφοι.

Για ΠΟΕΔΗΝ: Δημοκρατική Άμυνα 120 ψήφοι, έδρες 3. Πρωτοβουλία Εργαζομένων 72 ψήφοι, έδρες 2. Ανεξάρτητη Νοσηλευτική Κίνηση δεν συμμετείχε. ΠΑΜΕ 26 ψήφοι.

Οι εφεδρείες γίνονται απολύσεις Να αναβαθμίσουμε τις αντιστάσεις μας

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ της εφεδρείας στο δημόσιο δεν έβγαλε όσους εφένδρους ήθελε το πολιτικό σύστημα Παπαδήμου. Έβγαλε 10.000 εργαζόμενους στην εξαθλίωση.

Ωστόσο, 30.000 άνθρωποι έφυγαν κλοπηδόν από το δημόσιο με μειωμένες συντάξεις, προκειμένου να μην ενταχθούν στο ασαφές καθεστώς της εφεδρείας. Ατομικά και πανικόβλητοι προτίμησαν να συνταξιοδοτηθούν άμεσα, μήπως και γλιτώσουν κάτι από τις αποδοχές τους. Επίσης, όσοι μπορούσαν, δεν διευκόλυναν τις υπηρεσίες τους, αρνούμενοι να συμπληρώσουν οι ίδιοι τα έντυπα δήλωσης όλης της προϋπηρεσίας τους κι έμειναν στις θέσεις τους.

Από την άλλη, φορείς του δημοσίου που βρέθηκαν στο Συντονιστικό ενάντια στις εφεδρείες, μπλόκαραν τις εφεδρείες με καταλήψεις, απεργίες και κινητοποιήσεις διαρκείας, με συλλογικό κι οργανωμένο τρόπο κι έτσι εμπόδισαν συγχωνεύσεις ή σταμάτησαν τις λίστες εφένδρων και βρίσκονται σε αναμονή. Η κατάργηση φορέων, όπως του ΟΔΔΥ (Οργανισμός Διαχείρισης Δημόσιου Υλικού), θα σημάνει νέο πλιάτσικο στους φόρους μας από ιδιώτες-κοράκια. Για τους εργαζομένους του σήμανε μεταφορά στο στενό δημόσιο, με εκπληκτική μείωση των αποδοχών τους και χωρίς να είναι εξασφαλισμένοι. Γι' αυτό μας βομβαρδίζουν με τη «μπαρούφα» της

«αποτυχίας» της εφεδρείας. Ο Ρέππας ομολόγησε ότι η έννοια εισήχθη για να «συνηθίσουμε» την ιδέα της απόλυσης από το δημόσιο.

Η ατομική στάση δεν ωφέλησε τους αποχωρήσαντες συναδέλφους. Τώρα είναι σκληρότερα τα πράγματα. Κι επειδή παρήλθε η παγωμάρα της «νέας» κυβέρνησης των τραπεζιτών και η 48ωρη απεργία της 19-20 Οκτώβρη λειτουργήσει αναζωογονητικά και διδακτικά σε συναδέλφους που μπαίνουν στο στίβο της πάλης, οι αγώνες, που θα πιεστούν τα συνδικάτα να προκηρύξουν, μπορούν να διεξαχθούν με καλύτερους όρους. Η Αριστερά χρειάζεται να οργανώσει και να στηρίξει αυτούς τους αγώνες.

Η «αντιμνημονιακή» πολιτική είναι πρόβλημα, ο κυβερνητισμός μεγαλύτερο Ο ΣΥΡΙΖΑ, οι συμμαχίες και οι πασοκογενείς...

Του Γρηγόρη Δεμέστιχα

Η ΚΠΕ του ΣΥΝ, στις 18/12, επιβεβαίωσε τις θέσεις της ηγετικής ομάδας του ΣΥΝ για το «αντιμνημονιακό» μέτωπο και τις συνεργασίες με τους πασοκογενείς. Όμως αυτό δεν έγινε χωρίς τριγμούς και προβλήματα.

Διαφωνίες

Το Αριστερό Ρεύμα υπογράμμισε ότι οι συνεργασίες με τους πασοκογενείς θέτουν θέμα αλλοίωσης της πολιτικής φυσιογνωμίας του κόμματος. Νωρίτερα, στη Γραμματεία του ΣΥΡΙΖΑ, η ομοβροντία αρνητικών τοποθετήσεων όλων των συνιστωσών και των ανένταχτων συντρόφων ανέκοψε τον εκλογοκεντρικό «καλπασμό» προς κάθε διαθέσιμο πασοκογενή, περιόρισε τις συμφωνίες στα συντελεσθέντα και αυτονόητα (περίπτωση Σακοράφα) και έστειλε στον ΣΥΝ το μήνυμα ότι συμφωνίες με ομάδες στελεχών που εγγράφονται στην κεντροαριστερά και στην προοπτική ανασυγκρότησης ενός σοσιαλδημοκρατικού κυβερνητικού πόλου (π.χ. ομάδα Κοτζιά) θα αποτελέσουν μια κρίσιμη περιπέτεια για την ενότητα του ΣΥΡΙΖΑ. Προβληματισμοί εκφράστηκαν ακόμα και από τη στενή ομάδα γύρω από τον Αλ. Τσίπρα: Π.χ. ο Τάσος Κορωνάκης, σε συνέντευξή του στην «Εποχή», θέτει ως όριο στην πολιτική των συμμαχιών «το σεβασμό στον κόσμο της Αριστεράς».

Έτσι οι προβλέψεις των ΜΜΕ για φαρδυπλατιά «μέτωπα» του ΣΥΡΙΖΑ με όλα τα θραύσματα της σοσιαλδημοκρατίας (Ενωτική Κίνηση, Άρμα Πολιτών), ακόμα και με τους Οικολόγους, το ΔΗΜΑΡ και ίσως τη Σπίθα και το συναφή χώρο, είναι απολύτως μετέωρες. Απηχούν –ίσως– κάποιες σκέψεις μεμονωμένων στελεχών του ΣΥΝ, αλλά απέχουν πολύ από τις συμφωνίες του ΣΥΡΙΖΑ, ακόμα και από τα περιθώρια ελιγμών μέσα στο κόμμα του ΣΥΝ.

Αντιμνημονιακό μέτωπο

Κεντρικό σημείο σε αυτή τη συζήτηση είναι η εκτίμηση για το αντιμνημονιακό μέτωπο. Η τοποθέτηση ενάντια στο μνημόνιο (και συνακόλουθα ενάντια στις αποφάσεις της 9/12 και την κυβέρνηση Παπαδήμου...) είναι σημαντική. Η θέση αυτή θα έπρεπε να αποκλείει, από όποιες συνεργασίες, δυνάμεις όπως η ΔΗΜΑΡ και οι Οικολόγοι-Πράσινοι που είχαν (τουλάχιστον) αμφιταλαντευόμενη στάση. Όμως η θέση αυτή δεν αρκεί. Ειδικά σήμερα που η αποτυχία του μνημονίου είναι δεδομένη και το αδιέξοδο της ευρωκατεύθυνσης της 9/12 είναι ορατό, θα γεμίσει ο τόπος από ψευδεπίγραφους «αντιμνημονιακούς» (που μπορεί να φτά-

σουν ακόμα και ως τον Ευάγγ. Βενιζέλο που δηλώνει ότι στήριξε τα μέτρα ως «αναπόφευκτα» και όχι ως «ευκαΐα»...).

Για την Αριστερά οι προϋποθέσεις αυτής της συζήτησης είναι πολύ πιο προωθημένες. Σωστά (και επιτέλους!) οι σ. του Αριστερού Ρεύματος τονίζουν ότι η τοποθέτηση κατά του μνημονίου – μέσα στις συνθήκες της βαθιάς διεθνούς κρίσης του συστήματος – πρέπει να συνδυάζεται με την αντικαπιταλιστική στάση και τη σοσιαλιστική προοπτική. Αυτές οι επιλογές δεν είναι «ιδεολογικές». Αποτελούν πυξίδα για την τοποθέτηση κάθε ρεύματος ακόμα και στα «μεταρρυθμιστικά» αιτήματα που υιοθετεί και πολύ περισσότερο στις μεθόδους και τα μέσα με τα οποία θα τα διεκδικήσει.

Σε άλλη σελίδα της «ΕΑ», ο αναγνώστης θα βρει τις προτάσεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στη Γαλλία (ανατροπή της λιτότητας, διαγραφή του χρέους και φορολόγηση του κεφαλαίου, εθνικοποίηση των τραπεζών, κατάργηση των πυρηνικών). Η καθαρότητα και η λιγύλογη ιεράρχηση αυτών των στόχων, όπως και η ειλικρινής υποστήριξή τους, είναι εφικτά μόνο λόγω του αντικαπιταλιστικού-σοσιαλιστικού προσανατολισμού του ΝΡΑ.

Στο ζήτημα των σχέσεων με τους πασοκογενείς είναι απολύτως θεμιτή μια πρόσθετη καχυποψία. Η απουσία οποιασδήποτε συγκροτημένης αριστερής (έστω και σοσιαλδημοκρατικής) τάσης στο εσωτερικό του ΠΑΣΟΚ στα προηγούμενα χρόνια δεν ήταν τυχαία. Η δυσπιστία του κόσμου της βάσης –ακόμα και η οργή– απέναντι στους «επώνυμους» που σήμερα διαφοροποιούνται (ή φαίνεται να διαφοροποιούνται) είναι απόλυτα θεμιτή. Έτσι, προϋποθέσεις για συνεργασία τους με την Αριστερά θα πρέπει να είναι κάποια αυτοκριτική (όπως π.χ.

Η τοποθέτηση κατά του μνημονίου πρέπει να συνδυάζεται με την αντικαπιταλιστική στάση και τη σοσιαλιστική προοπτική

της Σακοράφα: Εξαπατήθηκα και εξαπάτησα...). Επίσης η σεμνότητα και η χωρίς αιτήματα προσέγγιση του όποιου «διαλόγου». Για παράδειγμα, θα ήταν αδιανόητο να διαπραγματευτεί ο ΣΥΡΙΖΑ τον τίτλο του για να διασφαλίσει τη συμμετοχή στα ψηφοδέλτια του κάποιων πρώην συμβούλων του ΓΑΠ. Πολύ περισσότερο, όταν δεν είναι καθόλου σαφές αν οι περισσότεροι από αυτούς θα παραμείνουν στο χώρο μετά τις διαδικασίες «ανασύνθεσης» της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ...

Κυβερνητισμός

Δυστυχώς ο δημόσιος λόγος του Αλ. Τσίπρα επαυξάνει το πρόβλημα, δημιουργώντας αυταπάτες για «κυβερνητική» προοπτική ενός τυχάρπαστου και ευκαιριακού αντιμνημονιακού μετώπου. Η έκκληση για συνεργασίες, ώστε να αναδειχθούν πρώτο κόμμα και «να μη χαρίσουμε τους 50 βουλευτές στο Σαμαρά» είναι αυτοκαταστροφική. Πέρα από τις απατηλές ενδείξεις των δημοσκοπήσεων, ο κόσμος δεν μπορεί και δεν πρόκειται να εμπιστευτεί τόσο μαζικά ένα «μέτωπο» που δεν το έχει δει στην πράξη, στις μεγάλες πολιτικές δοκιμασίες, στους ίδιους τους αγώνες του.

Το μάθημα αυτό το πήρε ο ΣΥΝ στις περιφερειακές εκλογές με το ψηφοδέλτιο Μητρόπουλου.

Αυτό απέτυχε εκλογικά (π.χ. ποτέ δεν θα μάθουμε αν ένα οποιοδήποτε κομματικό στέλεχος του ΣΥΝ ή του ΣΥΡΙΖΑ δεν θα ξεπερνούσε το μέτριο σκορ του πολλά υποσχόμενου τηλεαστέρα...). Απέτυχε όμως περισσότερο πολιτικά: Δημιούργησε πολλά ερωτήματα για τη σταθερότητα και το μέλλον αυτής της συμμαχίας, ενώ έθεσε σε αμφισβήτηση ακόμα και στοιχεία της πολιτικής «ταυτότητας» του ΣΥΝ.

Στις εθνικές εκλογές μια τέτοια ασταθής, αβέβαιη και αντιφατική συμμαχία θα μπορούσε να είναι καταστροφή. Να ακυρώσει –ακόμα και στο επίπεδο των ψήφων– τις προοπτικές του ΣΥΡΙΖΑ που φαίνονται σοβαρές και δυνατές από πριν και χωρίς τις «ενισχύσεις» των πασοκογενών. Η προσπάθεια να παρουσιαστεί ο ΣΥΡΙΖΑ ως πρόπλασμα μιας «εναλλακτικής διακυβέρνησης», είναι πολιτικά τουλάχιστον μια ακροβασία. Οι οργανωμένες δυνάμεις του, η βάση του στην κοινωνία, η σταθερότητα των πραγματικά πιθανών συμμαχιών του (με το ΚΚΕ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ) θα έπρεπε να απαγορεύουν κάθε τέτοια σκέψη. Η εξέλιξη της κυβέρνησης του ΑΚΕΛ στην Κύπρο (βλ. σελ. 11) θα έπρεπε να βοηθάει τους σ. του ΣΥΝ να αντιμετωπίζουν διαφορετικά αυτές τις προκλήσεις.

Συμπαράταξη

Απέναντι σε αυτά τα επικίνδυνα νεφελώματα η ΔΕΑ στη Γραμματεία του ΣΥΡΙΖΑ προτείνει επίμονα την πολιτική της συμπαράταξης της Αριστεράς. Η αντίστοιχη θέση των σ. του Αριστερού Ρεύματος – και ειδικότερα του σ. Π. Λαφαζάνη – έχει κάνει την πρόταση για τη συμπαράταξη της Αριστεράς ορατή και σοβαρή εναλλακτική λύση μέσα και έξω από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Ασφαλώς η προοπτική της συμπαράταξης της Αριστεράς έχει να ξεπεράσει κυρίως την άρνηση του ΚΚΕ και επίσης τους σχεταρι-

στικούς δισταγμούς της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ό,τι όμως μοιάζει δύσκολο προεκλογικά, μπορεί να είναι εφικτό την επομένη των ερχόμενων εκλογών και μέσα στον κύκλο μετωπικού πολιτικού αγώνα που θα ανοιχτεί. Αυτή η προοπτική δεν πρέπει να θυσιαστεί στο όνομα οποιασδήποτε κοντόθωρης εκλογοκεντρικής τακτικής.

Η συμπαράταξη πρέπει να επιδιωχθεί με σοβαρότητα, επιμονή, συνέπεια. Η απόφαση της Γραμματείας του ΣΥΡΙΖΑ για απεύθυνση στο ΚΚΕ είναι σωστή και πρέπει να έχει συνέχεια. Στους αγώνες ενάντια στα χαράτσια, στην εφεδρεία, στις απολύσεις. Στη διαμόρφωση συντονισμών και κοινών οργάνων πάλης-διεκδίκησης (ενωτικές επιτροπές, λαϊκές συνελεύσεις κ.λπ.). Στη διαμόρφωση ενός πολιτικού πλαισίου που θα παίρνει υπόψη τις ιδιομορφίες και θα προωθεί τις συγκλίσεις τόσο ανάμεσα στα κόμματα και στις οργανώσεις, όσο και ανάμεσα στο ανένταχτο δυναμικό της αντίστασης. Αυτή την τακτική, που επιδιώκει τη συμπαράταξη της Αριστεράς ως ενός πολιτικού μετώπου αντίστασης-ανατροπής του σημερινού σκηνικού, η ΔΕΑ προτείνει στον ΣΥΡΙΖΑ, στο Μέτωπο Αλληλεγγύης και Ανατροπής, στους σ. και στις οργανώσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ως πεδίο άμεσων πρωτοβουλιών εδώ και τώρα.

Πολιτικό πλαίσιο

Στο ζήτημα του πολιτικού πλαισίου αυτών των πρωτοβουλιών προτείνουμε:

1) Δέσμευση για πάλη για την ανατροπή της λιτότητας.

2) Στάση πληρωμών στους ντόπιους και διεθνείς τοκογλύφους.

3) Εθνικοποίηση των τραπεζών, φορολόγηση του κεφαλαίου, των πλουσίων, της εκκλησίας. Μονομερής δέσμευση για δραστηκή μείωση των εξοπλισμών.

4) Καμιά πειθαρχία στην ΕΕ, καμία θυσία για το ευρώ. Θέση που πρέπει να εκφράζει τη ρήξη με τον εκφυλισμένο ευρωκεντρισμό τμήματος της Αριστεράς, χωρίς να αναλαμβάνει την ευθύνη της πρότασης για επιστροφή στη δραχμή που, χωρίς γενικότερες κοινωνικοπολιτικές ανατροπές, ταυτίζεται με την επιστροφή στον «εθνικό» καπιταλισμό και τις πολιτικές προσαρμογές και ανταγωνιστικότητας.

ΥΓ: Η απόφαση της ΚΠΕ του ΣΥΝ θέτει ως σταθερό όρο για κάθε συνεργασία την αναγνώριση ότι επικεφαλής του ψηφοδελτίου θα είναι ο επικεφαλής της Κ.Ο. του ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή ο Αλ. Τσίπρας. Αντίθετα ο τίτλος του ψηφοδελτίου δεν ορίζεται με ανάλογη σαφήνεια («ο τίτλος του ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί βασικό στοιχείο στη σηματοδότηση του ψηφοδελτίου»). Αλήθεια η πρόταση για ένα μέτωπο με τίτλο «ΣΥΡΙΖΑ-Δημοκράτες Σοσιαλιστές» θεωρείται ακόμα συζητήσιμη στον ΣΥΝ;

ΚΚΕ: Διστακτική στροφή ή άμυνα στις πιέσεις;

Της Μαρίας Μπόλαρη

Το τελευταίο διάστημα στις ανακοινώσεις του Πολιτικού Γραφείου του ΚΚΕ, στις τοποθετήσεις της Αλ. Παπαρήγα και στην αρθρογραφία του «Ριζοσπάστη» εντοπίζονται διαφορές με τα όσα λέγονταν και γράφονταν στο πρόσφατο παρελθόν. Δεν πρόκειται (ακόμα;) για αλλαγή πολιτικής. Η ηγεσία του ΚΚΕ επιμένει στην προβολή των ιδεολογικών, πολιτικών διαφορών για να απορρίψει τη συμπαρατάξη της Αριστεράς. Όμως οι ανατροπές που φέρνει η οικονομική και πολιτική κρίση, οι πιέσεις που μπαίνουν από τον κόσμο του ΚΚΕ και το ευρύτερο αγωνιστικό δυναμικό την υποχρεώνουν να γίνεται πιο ευέλικτη στις θέσεις της, πιο πολιτική.

Απαντήσεις

Η αυτάρκεια και η αφ' υψηλού κριτική έχουν περιοριστεί. Η ανάγκη να απαντήσει στον ΣΥΡΙΖΑ και σε άλλα αριστερά κόμματα της Ευρώπης είναι πια εμφανής.

Δημοσιεύοντας τα αποτελέσματα των βουλευτικών εκλογών της Ισπανίας, ο «Ρ» ισχυρίστηκε ότι η άνοδος της Ενωμένης Αριστεράς και του ΚΚ Ισπανίας συνέβη γιατί το κόμμα αυτό υπόσχεται μια καλύτερη διαχείριση του συστήματος. Ακολούθησε δημόσια αντιπαράθεση κειμένων, με την Ενωμένη Αριστερά να διαμαρτύρεται και το ΚΚΕ να απαντά, κατηγορώντας την για υποταγή στην ΕΕ.

Το ΚΚΕ πριν από μήνες είχε επίσης ασκήσει έντονη κριτική στο αδελφό και «καθαρό» ΚΚ Πορτογαλίας για τη συνεργασία του με το Μπλόκο. Τώρα καταδέχθηκε να συνομιλήσει δημοσίως με ένα

«ευρωλάγνο» κόμμα. Παρά τα όσα άξια κριτικής έχει η ΕΑ και το ΚΚΙ, το ΚΚΕ επέλεξε να κάνει κριτική στα εύκολα (απάντηση του τμήματος Διεθνών Σχέσεων του ΚΚΕ). Η «καθαρότητα» του ΚΚΕ είναι επιλεκτική. Στη σύνοδο των εργατικών και κομμουνιστικών κομμάτων που οργάνωσε, παραβρέθηκε και το ΑΚΕΛ, το «αδελφό κόμμα» που κυβερνά στην Κύπρο και που συνυπέγραψε τις ακραία αντιδραστικές αποφάσεις της ΕΕ στις 9/12. Όμως τόσο το ΠΓ του ΚΚΕ όσο και ο «Ριζοσπάστης», δεν έχουν ακόμα «ξεσπαθώσει» ούτε κατά του ΑΚΕΛ ούτε κατά του Χριστόφια...

Επειδή το ΚΚΕ πιέζεται ακόμα και από αδελφά κόμματα για τις επιλογές του στην Ελλάδα της κρίσης και των μεγάλων ποσοστών της Αριστεράς, η Αλ. Παπαρήγα υποχρεώνεται να εξηγήσει. Στην ομιλία της στη 13η Συνάντηση Κομμουνιστικών και Εργατικών κομμάτων («Ρ», 11/12) αναφέρεται «στη δουλειά από τα κάτω κυρίως» για να υπάρξει συσπείρωση δυνάμεων σε κοινωνικοταξική βάση, πλατιά διαφώτιση για την κρίση... Τα παραδείγματα που χρησιμοποιεί, είναι σκέτη λαθροχειρία. Διόδια, εισιτήρια στις παραλίες, χαράτσια της ΔΕΗ, απεργίες για τους μισθούς και τις συντάξεις, για τις εφεδρείες κ.λπ. Όλα αυτά όπου το ΠΑΜΕ είναι μόνο ένα τμήμα του κινήματος και όχι το πρωτοπόρο του.

Ταξική πάλη

Στην ίδια ομιλία η Αλ. Παπαρήγα έβαλε ως καθήκον «την κλιμάκωση της ταξικής πάλης ώστε –όσο γίνεται– να μπουκνούν εμπόδια στα χειρότερα μέτρα... να κερδηθεί χρόνος για την απερίθωτη...». Ακόμα πιο προσεκτική είναι η ανακοίνωση του ΠΓ για τη Σύνο-

δο Κορυφής της ΕΕ στις 9/12 («Ρ», 15/12). Καλεί ακόμα και εκείνα τα Κομμουνιστικά και Εργατικά κόμματα που παραδόθηκαν στην ΕΕ να αντιταχθούν... Η ανακοίνωση σωστά επισημαίνει ότι εκτός από βαθιά αντιλαϊκή, η απόφαση της συνόδου δεν θα βοηθήσει στην έξοδο από την κρίση και σε ανάκαμψη, ούτε σε μείωση του δημόσιου χρέους. Όμως αυτή η διατύπωση αντιφάσκει με άλλες τοποθετήσεις του ΚΚΕ. Παράδειγμα η συχνή κριτική προς τον ΣΥΡΙΖΑ για τη φράση του Αλ. Τσίπρα ότι το μνημόνιο δεν δούλεψε, δεν απομάκρυνε την κρίση και την ύφεση.

Στη συζήτηση στη βουλή για την έγκριση του προϋπολογισμού, η Αλ. Παπαρήγα λίγο ασχολήθηκε με αυτόν. Αφιέρωσε την τοποθέτησή της στην «αποδόμηση» των θέσεων του ΣΥΡΙΖΑ, ξεκινώντας όμως από την παραδοχή ότι δεν είναι κόμμα της αστικής διακυβέρνησης, αλλά κόμμα που δρα στο κίνημα. Πρόκειται για πα-

ραδοχή η οποία για πρώτη φορά διατυπώνεται από το ΚΚΕ και από τόσο επίσημα χείλη.

Νόμισμα

Η ηγεσία του ΚΚΕ κάνει ότι δεν ξέρει την τοποθέτηση του ΣΥΡΙΖΑ «καμιά θυσία για το ευρώ» (μην ξεχνάμε ότι μεγάλο τμήμα του ΣΥΝ λέει «έξω από το ευρώ»), όταν το ίδιο σωστά ισχυρίζεται ότι το «ευρώ ή εθνικό νόμισμα» είναι ψευτοδίλημμα, για να απορρίψει κάθε προοπτική συνεργασίας.

Η Αλ. Παπαρήγα, απαντώντας στο τελευταίο κάλεσμα του ΣΥΡΙΖΑ, είπε ότι μια αριστερούσιακη κυβέρνηση το μόνο που θα κάνει, είναι να κερδίσει χρόνο για την ανασύνταξη της αστικής τάξης. Για να στηριχθεί αυτή η άποψη, στον Κυριακάτικο «Ρ» στις 18/12 δημοσιεύονται δύο άρθρα. Το πρώτο με υπογραφή Ι. για την Αργεντινή, όπου ασκείται κριτική στο εκεί ΚΚ, γιατί δεν έβαλε το ζήτημα εξουσίας. Το δεύτερο του Π. Μεντρέκα με τίτλο «Αρι-

στερή-αντιμνημονιακή κυβέρνηση: Φάρσα ή τραγωδία», το οποίο εντοπίζει σωστά όλες τις πιέσεις και τις δυσκολίες μιας αριστερής κυβέρνησης, αλλά αποφεύγει να πει πώς το ΚΚΕ θα απαντούσε ή τι θα έκανε. Το κεντρικό ερώτημα παραμένει και είναι αυτό με το οποίο ξεκινά το άρθρο: «Την ώρα που ο λαός δεινοπαθεί και ο πόλεμος στη ζωή του κλιμακώνεται, είναι ώρα για φάρσες;». Αν ήθελε το ΚΚΕ, θα μπορούσε να ρίξει τις δυνάμεις του στη μάχη και εκεί να πείσει για τη γραμμή του.

Οι σ. του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ δεν πρέπει να επιτρέψουν στην ηγεσία τους καμιά αναδίπλωση. Οι υπόλοιποι έχουμε την υποχρέωση να κλιμακώνουμε την αντίσταση, να παίρνουμε πρωτοβουλίες συντονισμού, να οργανώνουμε τη συμπαρατάξη. Η συμπαρατάξη της Αριστεράς μπορεί να κάνει πραγματικότητα τον εφιάλητη του Καρτζαφέρη: την Ελλάδα «Κούβα της Μεσογείου».

Β' Πανελλαδική Συνάντηση του Μετώπου Αλληλεγγύης και Ανατροπής

Του Σωτήρη Μάρταλη

Το Σαββατοκύριακο, 17-18 Δεκέμβρη, πραγματοποιήθηκε η Β' Πανελλαδική Συνάντηση του Μετώπου Αλληλεγγύης και Ανατροπής στην ΑΣΟΕΕ. Κεντρικό ζήτημα της συζήτησης ήταν η ανάγκη και η τακτική για τη δημιουργία ενός πραγματικού Μετώπου.

Η συζήτηση είχε ιδιαίτερο ενδιαφέρον λόγω της συμμετοχής και των τοποθετήσεων εκπροσώπων από ένα πλατύ φάσμα της Αριστεράς, των συνδικάτων, των κινημάτων. Από την Αριστερά ομιλίες έγιναν

από εκπροσώπους των ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΑΚΟΑ, ΑΡΑΝ, ΑΡΑΣ και Κομμουνιστικής Ανένωσης. Από τα συνδικάτα μίλησαν από ΕΣΗΕΑ, ΠΟΕΣΥ, ΠΟΕ-ΟΤΑ, ΙΓΜΕ, ΕΛΜΕ, Εργαζόμενους Εθνodata κ.ά. Ακόμη από ΕΛΕ, Περιβαλλοντικά κινήματα κ.λπ.

Στην ομιλία του στο κλείσιμο των διαδικασιών, ο Αλέκος Αλαβάνος τόνισε μεταξύ άλλων:

«Οι εκλογές είναι πράγματι μια καλή ευκαιρία για την έκφραση των λαϊκών δυνάμεων, αλλά μόνο έτσι θα πρέπει να μας ενδιαφέρουν. Το Μέτωπο θα μπορούσε κάτω από κάποιες προϋποθέσεις να κατέβει στις

εκλογές, αλλά όχι με παζάρια και μέτρηση ψήφων.

Η επαφή μας με τις κοινωνικές δυνάμεις, καθώς και η ενίσχυση κάθε πρωτοβουλίας από τα κάτω είναι προτεραιότητα για μας.

Στο θέμα της ενότητας, λέμε στις άλλες δυνάμεις απλά να κάτσουμε σε ένα τραπέζι και να συζητήσουμε χωρίς κανένα προαπαιτούμενο. Πρόκειται για μια συνάντηση διαλόγου και τίποτε άλλο.

Τέλος, στο τι μέλλει γενέσθαι από δω και πέρα, νομίζω ότι οι δυνατότητες μιας κλασικής διαδικασίας και δομής αριστερής οργάνωσης είναι πεπερασμένες.

Θα πρέπει να βρούμε διαφορετικούς τρόπους δουλειάς και συγκρότησης, όπως τα δίκτυα. Δεν μπορούμε να είμαστε σαν τις άλλες οργανώσεις. Το εγχείρημά μας είναι να γίνουμε κάτι άλλο, διαφορετικά δεν έχουμε λόγο ύπαρξης».

Θετική είναι η αποτίμηση της Πανελλαδικής Συνάντησης όσον αφορά τον πλούτο της συζήτησης, καθώς και το φάσμα της συμμετοχής. Όμως ουσιαστικά δεν κατέληξε σε πολιτικά προχωρήματα, ούτε στις θέσεις ούτε στην τακτική του ΜΑΑ. Η περιγραφή ενός ιδανικού και αναγκαίου μετώπου, ως προϋπόθεση για

την συμμετοχή του ΜΑΑ, αναβάλλει για το μέλλον τις όποιες αποφάσεις και το τοποθετεί στον «πάγκο» για την αναμονή καλύτερων ημερών.

Η ανάγκη οικοδόμησης εναλλακτικής πολιτικής απάντησης είναι σημερινή και οφείλουμε να την απαντήσουμε με βάση τα υπάρχοντα πολιτικά «εργαλεία», τους υπάρχοντες πολιτικούς σχηματισμούς. Το ΜΑΑ οφείλει να αποφασίσει ότι προχωράει με τις δυνάμεις της Αριστεράς που συμφωνούν και συνεχίζει να πιέζει τις υπόλοιπες. Η συζήτηση παραμένει ανοικτή στο ΜΑΑ, καθώς και στην Αριστερά.

Θνησιγενείς οι σύνοδοι της ΕΕ σε συνθήκες

Οι διαρκείς διαιρέσεις των

Του Πέτρου Τσάγκαρη

Οι αλληπάλληλες μέχρι σήμερα σύνοδοι κορυφής της ΕΕ και του Eurogroup συνοδεύονταν συνήθως από ιαχές «επιτυχίας» -όχι μόνον από ελληνικής πλευράς, αλλά και από πολλούς Ευρωπαίους παράγοντες. Βέβαια λίγες βδομάδες μετά, τα αποτελέσματα των συνόδων αποδεικνύονταν εντελώς ανεπαρκή και ανεπίκαιρα, καθώς τα ξεπερνούσε η συγκυρία. Έτσι καλούνταν επείγοντως νέες σύνοδοι. Η σύνοδος του Ιουλίου, υποτίθεται, ότι στέφθηκε με απόλυτη επιτυχία, ωστόσο γρήγορα αχρηστεύθηκε. Το ίδιο έγινε και με τη σύνοδο του Οκτωβρίου. Τώρα, στη σύνοδο της 9ης Δεκεμβρίου, η Μέρκελ εξέφρασε «ικανοποίηση» για την έκβασή της, λέγοντας ότι «έγινε το αποφασιστικό βήμα για τη διασφάλιση της σταθερότητας του ευρώ». Η καγκελάρια ήταν ήδη μακριά νυκτωμένη καθώς σε όλο τον ευρωπαϊκό Τύπο αντηχούσε η αποτυχία της συνόδου.

Στις 19/12, δέκα ημέρες μετά τη σύνοδο, ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας Μ. Ντράγκι επέμενε να εκφράζει την αισιοδοξία του για την προοπτική του ευρώ. Όμως την ίδια στιγμή η ίδια του η τράπεζα, στην έκθεση οικονομικής σταθερότητας του Δεκεμβρίου, σημείωνε πως η διάχυση της κρίσης, που έχει επεκταθεί στα κρατικά ομόλογα και στον τραπεζικό τομέα, έχει πάρει συστημικές διαστάσεις ανάλογες «εκείνων μετά την κατάρρευση της Lehman Brothers».

Αποτυχία

Για πολλούς η αποδοχή της αποτυχίας ξεκίνησε ήδη κατά τη διάρκεια της συνόδου των Βρυξελλών: Η ρήξη της Αγγλίας με τους υπόλοιπους της ΕΕ ήταν το γεγονός που στιγμάτισε τη σύνοδο και απέδειξε για άλλη μια φορά πόσο πολλές είναι οι διαφωνίες μεταξύ των εκπροσώπων των Ευρωπαίων καπιταλιστών, αλλά και πώς προσπαθεί ο καθένας να σώσει το δικό του καπιταλισμό, ακόμη και σε βάρος των άλλων. Η διατύπωση της

Η διάχυση της κρίσης έχει πάρει συστημικές διαστάσεις ανάλογες «εκείνων μετά την κατάρρευση της Lehman Brothers»

Μέρκελ είναι χαρακτηριστική: Με εξαίρεση τις διαφωνίες της Αγγλίας, οι «Ευρωπαίοι ηγέτες συζήτησαν σε ατμόσφαιρα ήρεμη και επικοινωνιακή». Αυτή η γλώσσα περιγράφει στη διπλωματία συναντήσεις μεταξύ εχθρών, π.χ. μεταξύ Αμερικανών και Ρώσων παλιότερα, ή μεταξύ Παλαιστινίων και Ισραηλινών σήμερα. Δεν περιγράφει συναντήσεις ηγετών, των οποίων οι χώρες υποτίθεται ότι είναι αλληλέγγυες και ζητούν και ενιαία διακυβέρνηση.

Χαρακτηριστικό της «αισιοδοξίας» που επικρατεί στο αστικό στρατόπεδο είναι ότι την ίδια εβδομάδα περίπου που έγινε η σύνοδος των Βρυξελλών, οι «οίκοι αξιολόγησης» υποβάθμισαν την πιστοληπτική ικανότητα μιας σειράς ευρωπαϊκών χωρών και τραπεζικών κολοσσών. Συγκεκριμένα υποβαθμίστηκαν η Bank of America, η Barclays, η BNP Paribas, η Credit Suisse, η Goldman Sachs (ναι, ναι και αυτή), καθώς και η Deutsche Bank. Ο οίκος Standard and Poors υποβάθμισε το ισπανικές τράπεζες. Στις 16/12, η Moody's υποβάθμισε κατά δύο μονάδες το Βέλγιο, επικαλούμενη νέες πιέσεις για τον προϋπολογισμό της χώρας που προέρχονται από τον τραπεζικό κλάδο της χώρας. Νωρίτερα και η Fitch είχε επίσηςβάλει στον «προθάλαμο» υποβάθμισης το Βέλγιο, μαζί με άλλες πέντε χώρες της ευρωζώνης (Γαλλία, Κύπρος, Ισπανία, Ιρλανδία, Σλοβενία) ενώ, υπενθυμίζουμε, η Standard & Poors έχει ήδη υπό παρακολούθηση για πιθανή υποβάθμιση το σύνολο της ευρωζώνης.

Εξάλλου, και οι «αγορές» αντέδρασαν και πάλι αρνητικά στη σύνοδο και ήδη στις 19/12, προέβλεπαν περαιτέρω πτώση της ισοτιμίας του ευρώ μέσα στο 2012, καθώς οι πωλήσεις του νομίσματος έχουν αγγίξει επίπεδα-ρεκόρ, ακριβώς εξαιτίας της επιδείνωσης της κρίσης. Συγκεκριμένα, τα πονταρίσματα υπέρ της υποχώρησης του ευρώ αυξήθηκαν στα 19 δισ. ευρώ, σύμφωνα με τα στοιχεία της αμερικανικής Επιτροπής Προθεσμιακών Συμβολαίων.

Ο πανικός της κατάρρευσης οδηγεί τους ευρωπαϊκούς μηχανισμούς σε αυτοκτονικές παραδοχές: Τα ομόλογα που εκδίδει ο προσωρινός μηχανισμός χρηματοπιστωτικής σταθερότητας EFSF προέβλεπαν ρήτρα διάλυσης της ευρωζώνης. Οι «Financial Times» ανέφεραν ότι το σχετικό συνοδευτικό ενημερωτικό δελτίο περιλάμβανε σαφείς προειδοποιήσεις προς τους «επενδυτές» ότι το ευρώ θα μπορούσε να διασπασθεί ή ακόμη και να παύσει να είναι «νόμιμο νόμισμα». Η διοίκηση του μηχανισμού κατάλαβε τον αυτοκτονικό χαρακτήρα της ρήτρας και την απέσυρε, ωστόσο ο πανικός είχε, για άλλη μια φορά, αποκαλυφθεί.

Έτσι, λοιπόν, δεν είναι τυχαίο ότι ήδη το Βερολίνο και το Παρίσι άρχισαν να ζητούν νέα σύνοδο στις αρχές Φλεβάρη. Τόσο επιτυχημένη ήταν η σύνοδος της 9ης Δεκέμβρη.

Συμφωνίες

Αυτό στο οποίο συμφώνησαν οι 26 χώρες στη σύνοδο του Δεκεμβρίου ήταν ότι πρέπει να υπάρξουν αυστηρότεροι κανόνες για τα ελλείμματα, συγκριτικά ακόμη και με αυτούς που προέβλεπε το παλιό Σύμφωνο Σταθερότητας και Ανάπτυξης. Μάλιστα προβλέπονται πλέον αυτόματες νομικές και οικονομικές κυρώσεις σε όσες χώρες δεν τα καταφέρουν. Το έλλειμμα δεν θα μπορεί να υπερβαίνει το 5% και οι «παραβάτες» θα τιμωρούνται. Δεν τους ενοχλεί καθόλου που ένα τόσο χαμηλό έλλειμμα σε τέτοιες συνθήκες κοινωνικής ερήμωσης σημαίνει κυριολεκτικά ότι οι ευρωπαϊκοί πληθυσμοί θα κινδυνεύσουν από ανθρωπιστική καταστροφή.

Το ζήτημα του ρόλου και των αρμοδιοτήτων της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, δεν συζητήθηκε. Η Μέρκελ υποχώρησε στην επιμονή της για συμμετοχή των ιδιωτών (δηλ. των τραπεζών κ.λπ.) στο πιθανό «κούρεμα» των χρεών και στο μέλλον (η καγκελάρια είπε ότι το ελληνικό PSI είναι μοναδικό).

Ο ευρωπαϊκός μηχανισμός χρηματοπιστωτικής σταθερότητας «εξοπλίστηκε» με 500 δισ. ευρώ,

ποσό που όλοι οι αναλυτές θεωρούν πολύ μικρό για να αντιμετωπίσει πιθανή ανάγκη στήριξης άλλων χωρών, όπως η Ιταλία ή η Ισπανία (σε αυτή την περίπτωση όχι μόνον θα χρειαστούν πολύ περισσότερα χρήματα -πάνω από ένα τρισ. - αλλά και οι «παθούσες» χώρες θα πάψουν να συνεισφέρουν τον οβολό τους στο μηχανισμό σταθερότητας).

Επίσης στις Βρυξέλλες συμφωνήθηκε ότι ο κανόνας της συναίνεσης και της ομοφωνίας αποτελεί δημοκρατικίστικο κατάλοιπο του παρελθόντος: οι αποφάσεις στον μόνιμο μηχανισμό σταθερότητας (ESM) θα λαμβάνονται πλέον με ενισχυμένη πλειοψηφία σε περίπτωση που η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και η ΕΚΤ κρίνουν ότι απαιτείται επείγουσα απόφαση για παροχή οικονομικής βοήθειας και ότι απειλείται η οικονομική σταθερότητα στην ευρωζώνη (πρακτικά δηλ. σε όλες τις περιπτώσεις στο εξής!).

Αλληλεγγύη

Ο θνησιγενής χαρακτήρας των αποφάσεων κάθε καινούργιας συνόδου οφείλεται στο βάθος της κρίσης του πανγκόσμιου καπιταλισμού. Κάθε φορά απαιτούνται καινούργια μέτρα και συνήθως λαμβάνονται, όμως το σκηνικό αλλάζει ραγδαία, με όλο και περισσότερες χώρες να μπαίνουν στη ζώνη κινδύνου λόγω χρέους. Οι Ευρωπαίοι ηγέτες τρέχουν πίσω από τα γεγονότα, αλλά δρουν αποφασιστικά όταν πρόκειται να επιβάλουν στους λαούς τους περαιτέρω λιτότητα. Ωστόσο οι διαφωνίες τους μεγαλώνουν. Τόσο μεταξύ κρατών (βλ. δίπλα Κόμμερον), όσο και στο εσωτερικό των χωρών και μάλιστα στο εσωτερικό των κομμάτων (βλ. Ελεύθερους Δημοκράτες).

Εκτός από τη λιτότητα, την ανεργία, τη διάλυση του κοινωνικού κράτους, η εργατική τάξη της Ευρώπης θα έχει να αντιμετωπίσει όλο και περισσότερο αντιδημοκρατικές θεσμικές αλλαγές. Επίσης, εξαιτίας των διαιρέσεων της άρχουσας τάξης, θα αντιμετωπίζει και τον εθνικισμό με τον οποίο οι άρχουσες τάξεις θα προσπαθούν να τη δηλητηριάσουν προκειμένου να ξεχάσει ότι ο εχθρός βρίσκεται εντός των συνόρων. Οι ευρωσυντηρητές είναι ίσως ακόμη μακριά, παρά τις προβλέψεις αμερικανικών εντύπων και αναλυτών, όμως η Αριστερά οφείλει να παίξει καταλυτικό ρόλο στη σφυρηλάτηση της ενότητας και της αλληλεγγύης όλων των Ευρωπαίων εργαζομένων ενάντια στα αφεντικά τους -ακόμη και στην περίπτωση που αυτά επιλέξουν να τσακωθούν με πολύ πιο βίαιους τρόπους.

«Το σχέδιο διάσωσης της Ευρώπης»

Γερμαν

Τα αδιέξοδα της πολιτικής τάξης στην Ευρώπη δημιουργήθηκαν ακόμη και μεταξύ των νεοφασιστών, ακόμη και μεταξύ των Γερμανών, αλλά και μεταξύ των Γερμανών νεοφιλελεύθερων «διαμαρτυρόμενος» ενάντια στη Μέρκελ «δεινόσαυρος» της γερμανικής δεξιάς Κολ. Φυσικά διαφωνούν και ο Χέλμντ Βολφ με τους υπόλοιπους Γερμανούς σοσιαλιστές. Μετά ήρθε η σειρά του Γιούργκεν Σταρκ της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Τώρα, λίγες ημέρες μετά τη σύνοδο της 9/12, οξύνθηκε ραγδαία η κρίση που σοβεί στο γερμανικό FDP, δηλ. τους (νεοφιλελεύθερους) Ελεύθερους Δημοκράτες που συγκυβερνούν μαζί με τους Χριστιανικούς Δημοκράτες της Μέρκελ. Μετά τις εκλογές του 2009, τα ποσοστά του κόμματος άρχισαν να μειώνονται γι' αυτό ίσως φέτος τον Απρίλιο ο επικεφαλής του κόμματος, ο Γκίντο Βέστερβελε (νυν υφυπουργός) παρέδωσε τα ηνία στον Φίλιππο Βόλφ. Όμως η κατάσταση χειροτέρεψε περαιτέρω, δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι, αν γίνει εκλογές, το FDP δεν θα έμπαινε καν στην κυβέρνηση (κάτι σαν τη Δημοκρατική Συμμαχία).

Η «ελευθερή» πτώση των Ελεύθερων Δημοκρατών οδήγησε στην εμφάνιση ευρωσυντηρητικών ομάδων μέσα στο κόμμα. Ομάδα βουλευτών

Βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης

Η αφεντικών της Ευρώπης

Το βέτο του Κάμερον και οι κίνδυνοι υποταγής στον πατριωτισμό

Βρέθηκε τελικά ο άνθρωπος που θα σηκώσει το ανάστημά του στο γαλλογερμανικό άξονα. Δεν είναι κάποιος αριστερός ούτε κάποιος σοσιαλιστής ηγέτης. Δεν είναι κάποιος «δημοκράτης» αστός. Ούτε κάποιος δημαγωγός πατριώτης. Στη σύνοδο των Βρυξελλών το μόνο «όχι» που ακούστηκε είναι από τον δεξιό πρωθυπουργό της Βρετανίας Ντέιβιντ Κάμερον, εκλεκτό παιδί των τραπεζών και του Σίτι του Λονδίνου. Ο Κάμερον άσκησε βέτο στις αποφάσεις των Βρυξελλών για αλλαγή της Συνθήκης της Λισαβόνας, δηλ. για περισσότερη χρηματοπιστωτική ενοποίηση, και ευχήθηκε στην Ευρώπη καλό ταξίδι.

Δεν ήταν εύκολη απόφαση για τον Κάμερον. Στη Βρετανία, ακόμη και στο εσωτερικό του κόμματός του, υπάρχουν πολλοί που πιστεύουν στην αναγκαιότητα καθολικής συμμετοχής της χώρας στην ιμπεριαλιστική συμμαχία της ΕΕ. Γι' αυτό και, εκτός από τα γερμανικά ΜΜΕ, ο Κάμερον δέχθηκε επίθεση και στο εσωτερικό της Βρετανίας για αυτή τη στάση του. Ένα μέρος του αγγλικού πολιτικού συστήματος τον επικρίνει θεωρώντας ότι με την ενέργειά του αυτή όχι μόνον υπονόμωσε τη φιλοδοξία του Λονδίνου να παίξει ηγετικό ρόλο στην ΕΕ, αλλά οδήγησε και τη χώρα σε απομόνωση. Εναντίον του Κάμερον στράφηκε και ο ηγέτης των Φιλελεύθερων Δημοκρατών, Νικ Κλεγκ, με τον οποίο ο Κάμερον συγκαυβερνά.

Όμως ο Κάμερον μπορεί προς το παρόν να αγνοεί τις φωνές του συμμάχου κόμματος, καθώς αν πάψει η συνεργασία, η χώρα θα οδηγηθεί σε εκλογές και τότε είναι πιθανόν οι Φιλελεύθεροι να γνωρίσουν τη συντριβή εξαιτίας της λαϊκής οργής για τα προεκλογικά τους ψέματα.

Το βέτο του Κάμερον είχε υποστηρίξει. Σύμφωνα με δημοσκόπηση των «Τάιμς» το 57% των ερωτηθέντων συμφωνούσε με το βέτο και μόνον το 14% διαφωνούσε. Ταυτόχρονα τα ποσοστά των Τόρηνδων εκτινάχθηκαν κατά 7 μονάδες, φτάνοντας στο 41%, την ώρα που οι Εργατικοί έχαναν δύο μονάδες πέφτοντας στο 39%.

Ταξικά συμφέροντα

Η περίπτωση Κάμερον αποδεικνύει το πόσο μακριά από τα λαϊκά συμφέροντα είναι η πατριωτική λογική. Μιλώντας ενώπιον του βρετανικού κοινο-

επιβολή ελέγχου εκ μέρους των Βρυξελλών και της Φρανκφούρτης σε αυτό το σύστημα, πολλώ δε μάλλον να υπάρξει φορολόγηση των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών του αγαπημένου του Σίτι. Η αγγλική άρχουσα τάξη κατόρθωσε να υπεράσπισε τα συμφέροντά της στις Βρυξέλλες: πρωτεύουσα του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου θα παραμείνει το Σίτι –και όχι η Φρανκφούρτη, η έδρα της ΕΚΤ. Γι' αυτό εξάλλου έπεσαν στο κενό τα ψελλίσματα τόσο των Φιλελεύθερων όσο και του ηγέτη των Εργατικών, Μίλιμπαντ, που υποστήριξε ότι ο Κάμερον γύρισε πίσω έχοντας στα χέρια του ένα πολύ κακό αποτέλεσμα για τη χώρα.

Το αληθινό βέτο

Αντίθετα με το Σίτι, ο Κάμερον είναι ασυμφιλίωτος εχθρός με τα συμφέροντα των εργαζομένων: Η κυβέρνηση του εφαρμόζει την πιο άγρια λιτότητα που έχει γνωρίσει η χώρα μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, με το ποσοστό της ανεργίας να βρίσκεται στο υψηλότερο επίπεδο των τελευταίων 17 ετών. Στόχος του Κάμερον υπήρξε και η νεολαία από την οποία ζητάει να πληρώσει πανάκριβα δίδακτρα αν θέλει να συνεχίσει να σπουδάζει. Γι' αυτό πρώτη η φοιτητική νεολαία ήταν αυτή που βγήκε στους δρόμους για να αντισταθεί στον πατριώτη Κάμερον. Λίγο αργότερα εξεγέρθηκε και η «άγρια νεολαία» πυρπολώντας ολόκληρη τη χώρα μέσα σε ένα απελπισμένο ξέσπασμα ενάντια στην εξαθλίωση που της επιβάλλεται την ώρα που από την άλλη πλευρά συσσωρεύονται αμύθητα πλούτη. Κορύφωση της αντίστασης του λαού ενάντια στη δεξιά ήταν η πρόσφατη μεγαλειώδης απεργία, η μεγαλύτερη εδώ και τριάντα χρόνια, που έβγαλε στους δρόμους πάνω από δύο εκατομμύρια διαδηλωτές που ήθελαν ναβάλουν το δικό τους βέτο στην πολιτική Κάμερον. Ένα βέτο που θα χρειαστεί ναβάλουμε κι εμείς στην Ελλάδα σε αστούς πολιτικούς που ίσως προκρίνουν ότι τα εθνικά συμφέροντα (δηλ. τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης) βρίσκονται εκτός ευρώ. Γιατί αυτά τα εθνικά συμφέροντα θα επιβάλλουν επίσης ακόμη σκληρότερη λιτότητα, ακόμη χαμηλότερους μισθούς για το καλό της ανταγωνιστικότητας.

Ο Κάμερον, συνεπώς, το μόνον που ήθελε ήταν να αποτρέψει την

Πολιτικές διαιρέσεις

της άρχουσας τάξης διαιρέσεις φιλελεύθερων, ακόμη και μετα-... Πιο γνωστός... έρκελ είναι ο... ζιάς, ο Χέλμουτ... ουτ Σμιτ, μαζι... οσιαλδημο-

Φρανκ Σέφλερ μάζεψαν υπογραφές και επέβαλαν στην ηγεσία ένα είδος εσωτερικού δημοψηφίσματος προκειμένου να εκφράσουν την αντίθεσή τους στη διάσωση χωρών της ευρωζώνης. Η σύγκρουση οξύνθηκε όταν η ηγεσία ισχυρίστηκε ότι στο «δημοψήφισμα» αυτό δεν συμμετείχε ο απαραίτητος αριθμός μελών. Τα μαχαίρια βγήκαν κανονικά και άρχισαν οι αλληλοκατηγορίες. Μάλιστα ο Νο 2 στο κόμμα, Κρίστιαν Λίντνερ, έφτασε να δηλώσει

ότι «ο Σέφλερ είναι ο Ντέιβιντ Κάμερον του FDP» και θέλει να απομονώσει το κόμμα στην Ευρώπη. Η δήλωση προκάλεσε νέο γύρο αντιπαράθεσης και τελικά ο 32χρονος Λίντνερ, ο οποίος προαλείφονταν για την ηγεσία του κόμματος, εξαναγκάστηκε σε

παραίτηση. «Οδηγήθηκα στο συμπέρασμα ότι πρέπει να αποχωρήσω από σεβασμό στο κόμμα μου και σε ό,τι πρεσβεύει», ήταν η σύντομη δήλωση του Λίντνερ προς τους δημοσιογράφους. Αν συνεχιστεί η διαίρεση αυτή στο FDP (το γερμανικό «Spiegel» θεωρεί ότι η παραίτηση Λίντνερ δεν θα εκτονώσει την κρίση) είναι πιθανό ότι θα αποσταθεροποιηθεί το συνασπισμό με τους Χριστιανοδημοκράτες. Είναι χαρακτηριστικό ότι αν η ηγεσία του FDP αποδεχόταν τα αποτελέσματα του εσωτερικού δημοψηφίσματος κόντρα στις ευρωδιασώσεις, τότε η προσφυγή σε νέες εκλογές θα ήταν σχεδόν σίγουρη.

ριστιανοδημοκράτες του 2009... να πέφτουν,... πεί σειρά ετών... ουργός Εξω... ίλιπ Ρέσλερ. ...εραϊτέρω: οι... νονταν σήμερα... ν στη Βουλή... (α)!

ερών Δημοκρα... σκεπτικιστών... ών υπό τον

Η Διεθνιστική Εργατική Αριστερά παλεύει για

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού,

ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: «ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»

Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

ΕΚΔΟΤΗΣ: Γιάννης Χαριτόπουλος

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Αντώνης Νταβανέλλος

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

ΧΕΛΙΟΣ-ΠΡΕΣ Α.Β.Ε.Ε.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:

Κλαζομενών 1-3, Τ.Κ. 10440 ΑΘΗΝΑ

Επικοινωνία: τηλ: 210-3306286,

e-mail: sidaxi@dea.org.gr, Fax:

210-3303566

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

• Εξάμηνη 25 ευρώ

• Ετήσια 50 ευρώ

• Εξωτερικού

70 ευρώ

Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό

109/618539-82 της Εθνικής Τράπεζας.

Επικοινωνήστε μαζί μας:

ΑΘΗΝΑ: Εξάρχεια 6977248750 • Γκύζη 6957500105 • Αμπελόκηποι 6973005569 • Πετράλωνα 6974018716 • Νέος Κόσμος 6985749304

• Παγκράτι 6974793603 • Κυψέλη-Αγ. Παντελεήμονα 6957500101 **ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ:** Νέα Ιωνία 6972036692 • Χαλάνδρι 6974972217

• Μαρούσι 6978641672 • Ν. Ηράκλειο 6945498732 **ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ:** Άλιμος 6945754555 • Γλυφάδα 6944548787 • Αγ. Δημήτριος-

Μπραχάμι 6932566460 **ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ:** Περιστέρι 6977710683 • Αγ. Ανάργυροι 6936899442 • Ίλιον 6957500102

• Χαϊδάρη 6974701829 **ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ:** Ζωγράφου 6937271330 • Βύρωνα 6972318747 **Λαύριο** 6979925065

ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6944810156 • **Σαλαμίνα** 6973376378

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • 5ο Διαμέρισμα 6972814199 • Τούμπα 6995270465 • Δυτικές Συνοικίες 6979942083

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ: Καλαμάτα 6932422501 • Πάτρα 6973235894 • Βόλος 6979459034 • Ρέθυμνο 6932008743 • Ηράκλειο 6976332197

• Ιεράπετρα 6976786326 • Γιάννενα 6945704488 • Βέροια 6977684341 • Κοζάνη 6934374825 • Λιβαδειά 6948364232

• Κομοτηνή 6907843752

www.dea.org.gr

Πετυχημένη εκδήλωση στην Κύπρο

Του Πέτρου Γιαννούλη

Στις 9 του Δεκέμβρη έγινε στη Λευκωσία η πρώτη εκδήλωση της «Πρωτοβουλίας για τη συλλογική υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας». Μαζευτήκαμε περίπου 30 άτομα (γεγονός ιδιαίτερα ενθαρρυντικό για τα δεδομένα της πόλης) και ξεκινήσαμε με την προβολή του ντοκιμαντέρ «Debtocracy».

Στη συζήτηση που ακολούθησε, ακούστηκαν απόψεις και προβληματισμοί για πολλά από τα ζητήματα που θίγει το ντοκιμαντέρ, για την κατάσταση που επικρατεί στην Ελλάδα και τις αντιστάσεις που έχουν δημιουργηθεί εκεί, αλλά και για τις συνέπειες της κρίσης στην Κύπρο και τις ιδιαιτερότητες της κυπριακής πραγματικότητας. Αρκετοί μίλησαν για την παντελή έλλειψη ουσιαστικής ενημέρωσης γύρω από την κρίση και κάποιοι για την ανάγκη να προχωρήσουμε σε συγκεκριμένες δράσεις.

Το γεγονός ότι μίλησαν σχεδόν όλοι όσοι συμμετείχαν, συνέβαλε στο να ξεπεραστούν οι δυσκολίες της πρώτης συνάντησης και να συναποφασίσουμε τα επόμενα βήματα. Σε πρώτη φάση, συμφωνήσαμε να επεξεργαστούμε περισσότερο το ζήτημα της επίδρασης της

κρίσης στην κυπριακή κοινωνία, με στόχο την έκδοση και το μοίρασμα ενημερωτικού υλικού.

Όποιος/όποια θα ήθελε να επικοινωνήσει μαζί μας ή/και να συμμετέχει στην πρωτοβουλία, μπορεί να επικοινωνήσει στο Fight-our-Rights@googlegroups.com

Διαδηλώσεις μνήμης και διεκδίκησης

Της Μυρτώς Σιδήρη

ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ συμμετοχή κόσμου πραγματοποιήθηκαν οι πορείες για τη μνήμη της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου στις 6 Δεκεμβρίου όχι μόνο σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, αλλά και σε πολλές επαρχιακές πόλεις. Το πρωί της Τρίτης έγιναν οι πορείες των φοιτητών και των μαθητών, ενώ το απόγευμα καλούσαν αριστερές οργανώσεις (ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ) και αντιεξουσιαστές. Για μια φορά ακόμα οι δυνάμεις της αστυνομίας προσπάθησαν να τρομοκρατήσουν τον κόσμο και να καταστείλουν τις πορείες. Έγιναν δεκάδες προσαγωγές και συλλήψεις, κυρίως εφήβων, και οι διαδηλωτές χτυπήθηκαν αρκετές φορές με γκλοπ και

χημικά, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τη Θεσσαλονίκη, όπου, λίγο πριν ολοκληρωθεί η πορεία, η αστυνομία επιτέθηκε αναιμία στο μπλοκ των φοιτητών. Αυτή τη φορά το κλίμα ήταν ιδιαίτερα φορτισμένο από τα γεγονότα του τελευταίου χρόνου και οι διαδηλωτές φώναζαν συνθήματα κατά της τρόικας, της κυβερνήσεως συνεργασίας και της αστυνομίας. Με κεντρικό σύνθημα «Στις τράπεζες λεφτά, στη νεολαία σφαίρες, ήρθε η ώρα για τις δικές μας μέρες», όσοι βρέθηκαν στους δρόμους εκείνη τη μέρα διατράνωσαν την πρόθεσή τους να συνεχίσουν τον αγώνα ενάντια στις πολιτικές λιτότητας και αστυνομικής τρομοκρατίας. Η δολοφονία του Αλέξη είναι ορόσημο στη συλλογική μνήμη της νεολαίας.

Γιορτινό βιβλιοπωλείο

ΕΠΕΙΔΗ...

...οι ιδέες είναι τα ισχυρότερα όπλα στην πάλη για την αλλαγή του συστήματος
...το διάβασμα ενός καλού βιβλίου είναι μια σχετικά φθηνή διασκέδαση
...σε περίοδο κρίσης είναι σημαντικό να ανατρέξουμε στην Ιστορία **ΓΙΑ ΑΥΤΟ...** η ΔΕΑ οργανώνει ένα γιορτινό βιβλιοπωλείο με πολ-

λούς τίτλους ιστορίας, λογοτεχνίας, κλασικούς συγγραφείς, αλλά και νέες κυκλοφορίες, κόμικς κ.λπ.
...με σημαντικές εκπτώσεις και μεγάλες προσφορές.
Και επειδή έχουμε ανάγκη από διασκέδαση, φέτος μας φιλοξενεί το Ragnarok Club (Α. Μεταξά 25) στα Εξάρχεια... και θα ακολουθήσει party!

Αριστερά και εξουσία

Το πείραμα της Κύπρου

«Η σημαντική αυτή επιτυχία, σε συνθήκες κυριαρχίας της νέας τάξης πραγμάτων, αποτελεί επιβράβευση των πολύχρονων αγώνων των Κομμουνιστών της Κύπρου».

«Ριζοσπάστης» (24 και 26/2/2008)

«Η σημερινή σου ιστορική νίκη είναι και ένα μήνυμα αισιοδοξίας για τις δυνάμεις της αριστεράς σε ολόκληρη την Ευρώπη. Σε μια μικρή χώρα της ΕΕ, η αριστερά αλλάζει τους συσχετισμούς και αποδεικνύει ότι τίποτα δεν είναι αδύνατον. Σου ευχόμαστε από καρδιάς [...] να αποδείξεις ότι μια εναλλακτική διακυβέρνηση δεν είναι μόνο αναγκαία, αλλά και εφικτή στις δύσκολες μέρες που διανύουμε».

Αλέξης Τσίπρας (Φλεβάρης 2008)

Της Κατερίνας Σεργίδου

Η συζήτηση για τις πολιτικές εξελίξεις στην Κύπρο, πέρα από την ενημερωτική της αξία, έχει σημασία και για τη συζήτηση που διεξάγεται στους κόλπους της ελληνικής Αριστεράς. Πολλοί αγωνιστές της Αριστεράς, αλλά και κόσμος μέχρι χθες εγκλωβισμένος στα δύο μεγάλα κόμματα, ρωτούν επίμονα: «Έχει η Αριστερά πρόγραμμα εξουσίας; Μπορείτε να κυβερνήσετε;». Πριν βιαστεί η Αριστερά να απαντήσει «Ναι», χρειάζεται να σκεφτεί. Πέτυχε η «αριστερή διακυβέρνηση» στην Κύπρο; Αξίζουν οι πανηγυρισμοί για τον «κομμουνιστή πρόεδρο»;

Το ερώτημα δεν αφορά μόνο τον ΣΥΝ (που μιλάει καθαρά για προοδευτική διακυβέρνηση), αφορά και το ΚΚΕ. Την ίδια στιγμή που αποκλείει με ευκολία το κάλεσμα για συμπάραταξη της Αριστεράς και ενότητας στη βάση (χώροι δουλειάς, πανεπιστήμια), διατηρεί άριστες σχέσεις με το ΑΚΕΛ, το οποίο συμμετείχε στη 13η συνάντηση των ΚΚ (9/12). Όπως διαβάζουμε στο «Ριζοσπάστη» (10/2008): «Οι συζητήσεις ανάμεσα στα δύο κόμματα γίνονται ως να συζητούμε σε μια κομματική οργάνωση, είτε του ΑΚΕΛ, είτε του ΚΚΕ».

Από τη νίκη στην ήττα

Το 2008 το ΑΚΕΛ κέρδισε τις προεδρικές εκλογές με το σύνθημα «Δίκαιη λύση, δίκαιη κοινωνία». Για να εκλεγεί, σμάχησε με το ΔΗΚΟ (του «τουρκοφάγου» Τάσου Παπαδόπουλου) και τη σοσιαλπατριωτική ΕΔΕΚ. Ο Χριστόφιας κατασκεύασε τον όρο «μεικτή οικονομία» (ιδιωτική, κρατική, συνεργατική) και παρουσίασε ένα «προοδευτικό» πρόγραμμα που υποσχόταν δικαιοσύνη και ευημερία για πλούσιους και φτωχούς, εργασιακή ασφάλεια και

μαζί ανάπτυξη της επιχειρηματικότητας. Τέσσερα χρόνια μετά μπορούμε να πούμε με σιγουριά ότι αυτή η πολιτική απέτυχε. Το ΑΚΕΛ στην πορεία της διακυβέρνησής του εγκαταλείφθηκε από την ΕΔΕΚ και το ΔΗΚΟ. Τα πρόσφατα σκληρά μέτρα που εφαρμόστηκαν με δικαιολογία την κρίση και το ΔΝΤ, «που έρχονται στη χώρα μας», ήταν μέτρα που εφαρμόστηκαν αποκλειστικά από υπουργούς του ΑΚΕΛ, όπως π.χ. την υπουργό Τουρισμού και Εμπορίου, Πραξούλα Αντωνιάδου, πρώην στέλεχος της Κεντρικής Τράπεζας Κύπρου, της ΕΚΤ και του ΔΝΤ.

Προϋπολογισμός

Ο προϋπολογισμός του 2012 (υπερψηφίστηκε από ΑΚΕΛ, ΔΗΚΟ ΕΔΕΚ) αποτελεί μια άνευ προηγουμένου επίθεση στα λαϊκά εισοδήματα. Συγκεκριμένα προβλέπει κατάργηση θέσεων στο δημόσιο, πάγωμα μισθών των δημοσίων υπαλλήλων, αύξηση του ΦΠΑ από 15 σε 17%, μείωση κοινωνικών δαπανών κατά 10%. Σε αυτά προστίθενται τα μέτρα των προηγούμενων χρόνων, όπως τα περιγράφει πολύ καλά ο γραμματέας του ΑΚΕΛ Άντρος Κυπριανού στην ομιλία του στις 13/12: «Τολμήσαμε και μειώσαμε τις κοινωνικές δαπάνες, καταργήσαμε το εξάμηνο ανεργιακό επίδομα των συνταξιούχων δημοσίων υπαλλήλων, προχωρήσαμε στη μείωση του αριθμού των δημοσίων υπαλλήλων και δεσμευθήκαμε για τη μείωσή τους κατά 5.000 τα επόμενα χρόνια... προωθείται η κατάργηση ημικρατικών οργανισμών, υπερβήκαμε, τολμώ να πω, παραδοσιακές μας θέσεις προκειμένου να αποφύγουμε τα χειρότερα».

Στο μεταξύ το υπουργείο Υγείας μελετά αλλαγές «μνημονιακού» χαρακτήρα, αφού «υπάρχει ζήτημα επιβίωσης των ιδιωτικών νοσηλευτηρίων,

διότι η οικονομική κρίση στρέφει τους πολίτες στα δημόσια νοσηλευτήρια». Τόσο ξεκάθαρα ούτε ο Λοβέρδος δεν θα έθετε το ζήτημα.

Και ενώ ευτυχώς οι εργαζόμενοι αντιστέκονται (βλ. ιστορική απεργία δημοσίων υπαλλήλων), δυστυχώς η ΠΕΟ (συνδικάτο Αριστεράς) κλαψουρίζει, γιατί, ενώ «λαμβάνοντας υπόψη την δύσκολη οικονομική κατάσταση, ακολούθησε μια υπεύθυνα συγκρατημένη πολιτική» και «ανέλαβε την ιστορική της ευθύνη, κάνοντας σοβαρές παραχωρήσεις και υπερβάσεις», κάποιοι δεν την λαμβάνουν υπόψη, με αποτέλεσμα «να ενθαρρύνονται κοινωνικές αναστατώσεις και συγκρούσεις». Και πάλι απευθύνουμε το ερώτημα στο ΚΚΕ. Η ΠΕΟ δεν είναι το ίδιο ξεπουλημένη με τη ΓΣΕΕ;

Εθνικισμός

«Αν κάνουμε θυσίες, κάποια στιγμή όλοι οι Κύπριοι θα τρώμε με χρυσά κουτάλια. Σιγά μη μοιραστούμε τα κοιτάσματα με τους Τούρκους», φωνάζουν όλοι. Η παλιά ιστορία για κυριαρχία του δυνατού ελληνοκυπριακού καπιταλισμού πάνω στον αδύναμο τουρκοκυπριακό καλά κρατεί. Θυμίζουμε ότι το 2008 μια μερίδα της «πατριωτικής» ελληνικής Αριστεράς τα είχε βάψει μαύρα, γιατί εκλέχτηκε ο υποστηρικτής του σχεδίου Ανάν και «μετριοπαθής» Χριστόφιας. Όπως αποδεικνύεται, η εθνική και αταξική ματιά στα πράγματα όχι μόνο είναι επικίνδυνη, αλλά οδηγεί και σε λάθος εκτιμήσεις, αφού, μόλις βρέθηκε το «χρυσάφι», ο Χριστόφιας έγινε εύκολα «ανυποχώρητος».

Το σχέδιο για ειρηνική λύση τελικά απέτυχε όχι γιατί οι Τουρκοκύπριοι ήθελαν πολλά, αλλά γιατί το ΑΚΕΛ, εκπροσωπώντας τον ελληνοκυπριακό καπιταλισμό, προτίμησε τις μπίζνες με

το Ισραήλ. Τα ενεργειακά κοιτάσματα, που πιθανότατα υπάρχουν στην περιοχή, χρησιμοποιήθηκαν ως μέσο εκβιασμού των Τουρκοκυπρίων, σπρώχνοντας την τουρκοκυπριακή πλευρά στην αγκαλιά της Τουρκίας και στην ενίσχυση των εθνικιστών.

Τα λόγια για την αδελφότητα των λαών ξεχάστηκαν γρήγορα, αφού η Κύπρος συνομιλεί και καλύπτει απόλυτα το Ισραήλ, συναινώντας στην καταλήστευση του θαλάσσιου πλούτου του Λιβάνου και της Γάζας. Τον Ιούνιο του 2010 μάλιστα, η αριστερή κυβέρνηση δεν δίστασε να αρνηθεί στο στόλο της Ελευθερίας με προορισμό τη Γάζα να χρησιμοποιήσει τα κυπριακά λιμάνια.

Η έκρηξη της 11ης Ιουλίου στη ναυτική βάση του Μάρι ήταν το κερασάκι στην τούρτα. Το βύθισμα στο σκοτάδι και οι θάνατοι των φαντάρων ήταν η αφορμή για να εκφραστεί η οργή του κόσμου. Δυστυχώς αυτή η οργή πήρε δεξιά χαρακτηριστικά, αφού αριστερά του ΑΚΕΛ δεν υπάρχει μια δύναμη με ρίζες στην κοινωνία. Έτσι έχουν αυξηθεί ακόμα περισσότερο οι ρατσιστικές και φασιστικές επιθέσεις, ενώ η δεξιά και η ακροδεξιά κατηγορούν τον Χριστόφια για ενδοτισμό και προσπαθούν να αποτελειώσουν το ΑΚΕΛ ένα χρόνο πριν τις επόμενες προεδρικές εκλογές. Όπως έγραφε η «Εργατική Αριστερά» στις 25/7/11: «Αν το ΑΚΕΛ βρίσκεται στη γωνία, δεν είναι γιατί απέληξε το εθνικό και αστικό κατεστημένο, αλλά ακριβώς επειδή δεν το απείλησε, δίνοντάς του την ευκαιρία να συσπειρωθεί».

Το πείραμα απέτυχε

Το ΑΚΕΛ χρησιμοποιεί το μαρξισμό μόνο για να εξηγήσει γιατί δεν μπορεί να υπάρξει αριστερή πολιτική: «Η κρίση είναι γέννημα του ίδιου του συστήμα-

τος. Κρίση υπερπαραγωγής και υπερσυσσώρευσης του κεφαλαίου» και αφού «οι συνθήκες είναι δύσκολες και πιεστικές» «υπερβήκαμε τις παραδοσιακές μας θέσεις». Η υπέρβαση των παραδοσιακών θέσεων του ΑΚΕΛ, που με τόση ευκολία παραδέχεται, προκάλεσε την αύξηση της ανεργίας κατά 27,2% και την αύξηση της φοροδιαφυγής του κεφαλαίου κατά 30 εκατ. ευρώ. Αλήθεια ποιο είναι το επιτρεπτό όριο των υποχωρήσεων και των συμβιβασμών που δικαιούται να κάνει ένα αριστερό κόμμα, προκειμένου να πάρει την εξουσία και να παραμείνει σε αυτή;

Το ΑΚΕΛ έχασε μια μοναδική ευκαιρία να κυβερνήσει με το λαό για το λαό. Εν μέρει γιατί δεν ήθελε, εν μέρει γιατί δεν μπορούσε. Παρόλο που το στήριξε η πλειοψηφία του προοδευτικού και εργατικού κόσμου, αυτό υπηρέτησε τα συμφέροντα των επιχειρηματιών, των τραπεζιτών και των εφοπλιστών και τελικά ικανοποίησε μόνο τους πλούσιους. Το πείραμα του ΑΚΕΛ απέδειξε ότι δεν αρκούν οι καλές προθέσεις, ούτε τα προοδευτικά προγράμματα. Το ΑΚΕΛ ξέχασε (ή δεν έμαθε ποτέ) ότι η βασική αποστολή της Αριστεράς δεν είναι να πάρει την εξουσία, αλλά να αλλάξει τον κόσμο. Αν υπερασπιζόταν τα συμφέροντα των Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων εργατών, δεν είχε να φοβηθεί τίποτα.

Το επιχείρημα ότι «κάνουμε υποχωρήσεις για να μην τρομάξουμε συμμάχους και αντιπάλους» κατέρρευσε. Το ΑΚΕΛ υπέκυψε σε όλα τα αμαρτήματα. Συνεργάστηκε με τη δεξιά, πέρασε σκληρά μέτρα, υπέσκαψε την ειρήνη στην περιοχή, έκρυψε τις κόκκινες σημαίες, δεν ικανοποίησε κανέναν και έτσι τελικά ούτε αυτοί έζησαν καλά ούτε και εμείς καλύτερα...

Γαλλία: Η αντικαπιταλιστική Αριστερά μπροστά στις εκλογές

Στη Γαλλία οι επερχόμενες προεδρικές εκλογές θα είναι κρίσιμες. Ο Σαρκοζί φαίνεται να πέφτει, αλλά ο υποψήφιος των Σοσιαλιστών, Φρ. Ολάντ, είναι έτοιμος να αποδειχθεί ένας Γ. Παπανδρέου στη Γαλλία.

Δυστυχώς το ΚΚ Γαλλίας και οι σύμμαχοί του στο «Μέτωπο της Αριστεράς» δεν υπολογίζουν αυτό τον κίνδυνο. Για άλλη μια φορά αρνούνται τη ρήξη με την παράδοση της «πληθυντικής Αριστεράς», αρνούνται να δεσμευτούν ότι δεν θα στηρίξουν μια σοσιαλφιλελεύθερη κυβέρνηση του Σοσιαλιστικού Κόμματος.

Στο χώρο της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, το NPA κατεβάζει ως ανεξάρτητο υποψήφιο τον Φιλίπ Πουτού, έναν συνδικαλισμένο εργάτη που διαδέχεται τον Ολιβιέ Μπεζανσέν. Οι πιέσεις, που αντιμετωπίζει, είναι μεγάλες. Γι' αυτό και έχουν ιδιαίτερη σημασία οι θέσεις που διαμορφώνει. Στο κείμενο του Φ. Σαμπάτο παρουσιάζονται οι αιχμές της προεκλογικής καμπάνιας του NPA. Τα «4 επείγοντα μέτρα» είναι μάθημα επιλογών, προτεραιοτήτων, ταξικής αναφοράς, αλλά και αντισεχταριστικής ευθύτητας. Στα αποσπάσματα από την ομιλία του Φ. Πουτού στο Σαιν Ντενί, αλλά και στο κείμενο του Ζ.Φ. Ντιβέ, παρουσιάζονται οι θέσεις του NPA ενάντια στην καμπάνια του ακροδεξιού κόμματος της Μαρί Λεπέν, που διάλεξε να μετατρέψει τις εκλογές σε πολιτική μάχη κατά του ευρώ(!) και υπέρ της επιστροφής στο γαλλικό φράγκο. Οι θέσεις των σ. του NPA αποκτούν έτσι ευρύτερη σημασία για όλη την Αριστερά στην Ευρώπη.

Τέσσερα μέτρα έκτακτης ανάγκης

Του Φρανσουά Σαμπάτο, ιστορικού στελέχους της LCR και σήμερα του Νέου Αντικαπιταλιστικού Κόμματος (NPA)

Πανικός έχει κυριεύσει τις ευρωπαϊκές πολιτικές και οικονομικές ηγεσίες. Η επιβίωση των τραπεζών παγκόσμια εξαρτάται από την επιβίωση των ευρωπαϊκών τραπεζών. Στο όνομα της κρίσης του χρέους, οι αγορές, δηλαδή οι τραπεζίτες, τα αφεντικά των πολυεθνικών και οι διαχειριστές των funds ζητούν όλο και περισσότερα. Αυτή τη στιγμή είναι η σειρά της Γερμανίας να δεχθεί την «επίθεση». Μετά από αυτό θα μπορούσε σε μια καινούργια φάση του οικονομικού πολέμου, τον οποίο διεξάγουν οι μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνά-

μεις που κυριαρχούν στην υφήλιο.

Η απάντηση των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων είναι η κατεδάφιση των κοινωνικών κατακτήσεων, η απορρύθμιση σε ό,τι απομένει από το «ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο», όλο και μεγαλύτερες δόσεις λιτότητας. Αποτέλεσμα: η διαρκής ύφεση. Στη Γαλλία οι άνεργοι έχουν ξεπεράσει τα 5 εκατομμύρια και 9 εκατομμύρια βρίσκονται στα όρια της φτώχειας. Στόχος για την κυβέρνηση Σαρκοζί είναι η μείωση της αγοραστικής δύναμης εκατομμυρίων μισθωτών κατά 15-20%, ώστε να ευθυγραμμιστεί το κόστος εργασίας με τον αντίστοιχο μέσο όρο της παγκόσμιας αγοράς. Αυτό το αντίτιμο επιτάσσει η πολιτική που ξεκινάει από τις ιδέες της «ανταγωνιστικότητας της Ευρώπης».

Και τι λέει ο Ολάντ; Υποκρίνεται ότι θα δώσει «λογική» στη λιτότητα. Υποχωρεί ήδη από τη μετριότητα υπόσχεση για τη δημιουργία 60.000 θέσεων εργασίας, που άλλωστε ποτέ δεν δημιουργήσε κύματα ενθουσιασμού για την πολιτική του Σοσιαλιστικού Κόμματος. Ο κόσμος καταλαβαίνει όλο και περισσότερο ότι το Σ.Κ. ετοιμάζει τα δικά τους προγράμματα λιτότητας. Έτσι έχουμε την άποψη ότι το Σ.Κ. δεν μπορεί να αποτελέσει μία εναλλακτική επιλογή απέναντι στον Σαρκοζί και ότι μία πραγματική απάντηση προϋποθέτει μία αντικαπιταλιστική απάντηση στην κρίση. Προτείνουμε έτσι τέσσερις άξονες μέτρων, με προτεραιότητα τις κοινωνικές ανάγκες, ενάντια στα κέρδη του κεφαλαίου:

1. Κοινωνικό μέτωπο ενάντια στην κρίση: 300 ευρώ αύξηση σε όλους τους μισθωτούς και 1.600 ευρώ βασικό μισθό. Απαγόρευση των απολύσεων, ενίσχυση των κοινωνικών υπηρεσιών με μαζική αύξηση της απασχόλησης στην υγεία και την εκπαίδευση. Επιστροφή στο καθεστώς συνταξιοδότησης στα 60 έτη.

2. Χρηματοδότηση αυτών των μέτρων μέσα από τη φορολόγηση των καπιταλιστών. Διαγραφή του χρέους και των τόκων. Κατάργηση των φοροαπαλλαγών για τους πλούσιους και αύξηση των φόρων στις μεγάλες επιχειρήσεις.

3. Κρατικοποίηση των τραπεζών, ενοποίηση και έλεγχός τους από τους εργαζόμενους.

4. Έξοδος από την πυρηνική ενέργεια, ανάπτυξη των ανανεώ-

σιμων πηγών ενέργειας και κυρίως της αιολικής. Αναδιοργάνωση του δημόσιου τομέα στην ενέργεια, τις μεταφορές, τη στέγαση, μέσα από ένα δημοκρατικό, κοινωνικό και οικολογικό σχεδιασμό.

Για να εφαρμοστεί αυτό το πρόγραμμα, δεν θα πρέπει να επιθετούμε στη λογική του καπιταλιστικού συστήματος και στην εξουσία των αφεντικών και των τραπεζών. Αυτοί οι τέσσερις άξονες αποτελούν την απαρχή για το πρόγραμμα μιας εργατικής κυβέρνησης για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων της κοινωνικής πλειοψηφίας. Είναι οι άξονες για την πολιτική μας καμπάνια, αλλά και ένα πρόγραμμα ενάντια στην καπιταλιστική κρίση, ένα πρόγραμμα για αυτούς που αρνούνται τη λιτότητα από όπου και αν προέρχεται.

Αριστερή αντιπολίτευση

Του Φιλίπ Πουτού, υποψηφίου του NPA στις προεδρικές εκλογές

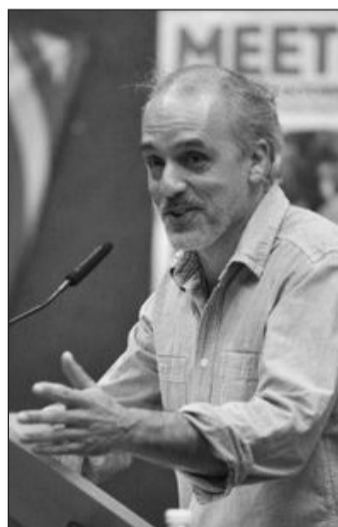
Σε αυτές τις εκλογές υπάρχει ένας στόχος που είναι συμπληρωτικός: να ξεφορτωθούμε τον Σαρκοζί και τη συμμορία του. Είναι ένα είδος ελάχιστου καλού. Όμως η λύση να αντικαταστήσουμε τον Σαρκοζί με τον Ολάντ δεν είναι ικανοποιητική. Και προειδοποιούμε από σήμερα ότι αυτή η κυβερνητική «αριστερά» πρόκειται να μας εξαπατήσει. Στη θέση της λιτότητας της Δεξιάς θα αποκτήσουμε τη λιτότητα της Αριστεράς. Και για μας το σημαντικό δεν είναι το χρώμα της λιτότητας, αλλά η ανατροπή της λιτότητας.

Το νόημα της υποψηφιότητας του NPA είναι να φωνάζουμε δυνατά, ακόμα και μέσα από τις κάλπες, ότι δεν έχουμε καμιά εμπιστοσύνη στο φιλελεύθερο Σοσιαλιστικό Κόμμα, με ή χωρίς συμμάχους. Είναι να πούμε δυνατά από τώρα ότι θα χρειαστεί να οικοδομήσουμε μια αριστερή αντιπολίτευση, για να υπε-

ρασπίσουμε τη ζωή μας στους δρόμους... όλοι μαζί!

Κάποιοι στη Δεξιά, αλλά και στην Αριστερά, μιλάνε για ένα προστατευτικό σύστημα (protectionisme), για μια «αντιπαγκοσμιοποίηση» που τάχα θα αποτελούσε για τους πληθυσμούς καταφύγιο μπροστά στα δεινά της διεθνούς κρίσης. Είναι αυταπάτη, γιατί όσο οι καπιταλιστές –οι Γάλλοι και οι άλλοι– ελέγχουν τις οικονομίες τους, ο προστατευτισμός θα προστατεύει μόνο τα δικά τους συμφέροντα και όχι τους μισθωτούς ή τους πληθυσμούς...

Η καμπάνια του Εθνικού Μετώπου για την επιστροφή στο φράγκο, καλλιεργεί τη στροφή στα εθνικιστικά αντινακλαστικά και στην αντιμεταναστευτική πολιτική. Γιατί όσο περισσότερο μιλάμε για τη σημασία των συνόρων, τόσο προσεγγίζουμε τη ρατσιστική πολιτική... Ακόμα και αν το Εθνικό Μέτωπο επιτίθεται στις τράπεζες ή στην κερδοσκοπία και ζητά «επαναπατρισμό» των επιχειρήσεων, σε καμία περίπτωση

δεν ζητά να πληρώσουν οι καπιταλιστές. Αντίθετα, το Εθνικό Μέτωπο ζητά έναν εθνικό καταλισμό, όπου οι εργάτες θα είναι αλληλέγγυοι στα αφεντικά. Πρόκειται για την παλιά πολιτική που έχε στόχο να διαιρεί τους φτωχούς προς όφελος των πλουσίων...

(Από την προεκλογική ομιλία στο Σαιν Ντενί, στις 24 Νοεμβρίου).

Τα αδιέξοδα του προστατευτισμού

Του Ζαν Φιλίπ Ντιβέ, από την εφημερίδα του NPA «Tout est a nous!», φύλλο 128 (15/12/11)

ΣΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ των οπαδών του «προστατευτισμού» –κυρίως της ακροδεξιάς, της Δεξιάς, αλλά και ορισμένων στην Αριστερά– υπάρχει μεγάλη δόση δημαγωγίας...

Η πιο κοινότυπη πρότασή τους –κατευθείαν υπαγορευμένη από τα αφεντικά– είναι η αύξηση των τελωνειακών δασμών στα σύνορα της ΕΕ ή και της Γαλλίας... Είναι ο δρόμος που ακολουθήθηκε κατά τη μεγάλη κρίση του 1930. Κατέληξε σε έναν πόλεμο τελωνειακών δασμών που προετοίμασε τον πόλεμο με τα όπλα. Οι εργάτες δεν έχουν κανένα συμφέρον από μια τέτοια μάχη που θα τους εγκλώβιζε –σε κάθε χώρα– πίσω από τη δική τους εθνική κυρίαρχη τάξη...

Δεν είμαστε επίσης οπαδοί των αιτημάτων «επαναπατρισμού» των γαλλικών επιχειρήσεων, που θα προκαλούσαν τεράστια κύματα απολύσεων στις φτωχότερες χώρες. Είναι

τελείως διαφορετική πολιτική από τα δικά μας αιτήματα απαγόρευσης της «κινητικότητας» των επιχειρήσεων: πρόκειται για την πολιτική που έχει στόχο την απαγόρευση των απολύσεων, απέναντι στην τάση του κεφαλαίου να μεταφέρει τις επιχειρήσεις, κυνηγώντας το υψηλότερο ποσοστό κέρδους...

Το ίδιο ισχύει για την έξοδο από το ευρώ και την επιστροφή στα εθνικά νομίσματα. Υπό τα καπιταλιστικά καθεστώτα, ένα τέτοιο μέτρο θα κατέληγε σε μια σειρά «ανταγωνιστικών υποτιμήσεων», σε μια άλλη έκφραση του οικονομικού πολέμου, του οποίου οι λαϊκές τάξεις είναι πάντα τα βασικά θύματα... Ασφαλώς είναι φανερό ότι σε όποια χώρα γίνει εφικτή μια αντικαπιταλιστική ρήξη θα είναι υποχρεωτική η ρήξη με την ΟΝΕ και το ευρώ –εκτός από το απίθανο ενδεχόμενο ενός σχεδόν ταυτόχρονου προτσές ανατροπής σε όλες σχεδόν τις κεντρικές χώρες της ΕΕ...

Οι δεκεμβριανές διαδηλώσεις στη Ρωσία Ρωγμή στο πολιτικό σκηνικό

Του Πάνου Πέτρου

Στις 10 Δεκέμβρη 50.000-80.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στη Μόσχα και δεκάδες χιλιάδες στις άλλες μεγάλες ρωσικές πόλεις, στη μεγαλύτερη λαϊκή κινητοποίηση μετά τις αρχές της δεκαετίας του '90. Οι διαδηλώσεις που ξέσπασαν, δεν δείχνουν πως θα έχουν άμεση συνέχεια. Αλλά αποκάλυψαν την κρίση του πολιτικού συστήματος και έβγαλαν για πρώτη φορά στους δρόμους μια κοινωνία βυθισμένη στην απάθεια και το φόβο. Δίκαια η 10η Δεκέμβρη θεωρείται τομή στη σύγχρονη ρωσική ιστορία.

Κρίση

Η βαθιά κοινωνική κρίση υπάρχει από καιρό. Στα χρόνια της βιομηχανικής ανάκαμψης, κυβερνητικός αξιωματούχος δήλωνε ότι ήταν «κατόρθωμα» το γεγονός ότι «πολλοί άνθρωποι πέρασαν από την εξαθλίωση στη φτώχεια»! Η πτώση της τιμής του πετρελαίου και η διεθνής κρίση έκανε την κατάσταση τραγική. Η βιομηχανική παραγωγή έπεσε και η ανεργία ανέβηκε. Η ιδιωτικοποίηση των υπολειμμάτων κοινωνικού κράτους, που είχαν διασωθεί από τις «μεταρρυθμίσεις» του '90, έκανε την κατάσταση ακόμα πιο τραγική. Όμως αυτή η κοινωνική κρίση εκφραζόταν με την απάθεια και τον κυνισμό. Η πολιτική είναι ένα βαρετό θέαμα στο οποίο η πλειοψηφία των Ρώσων νιώθει πως δεν παίζει κανένα ρόλο. Τα κόμματα της επίσημης αντιπολίτευσης περιορίζονται σε ρόλο κομπάρσου, ενώ η «αντικαθεστωτική» αντιπολίτευση είναι πιο νεοφιλελεύθερη και από τον Πούτιν και οι προτάσεις της δεν προσφέρουν εναλλακτική στους «από κάτω».

Όμως η οργή δεν ήταν δυνατό να μείνει για πάντα βουβή. Το σύνθημα «Ψηφίστε οτιδήποτε εκτός από Ενωμένη Ρωσία» κυριάρχησε στην προεκλογική περίοδο. Όλα τα κόμματα ανέβασαν τα ποσοστά τους, εκτός από το κυβερνητικό, με πιο εντυπωσιακή άνοδο να καταγράφουν το Κομμουνιστικό Κόμμα και το κεντροαριστερό «Δίκαιη Ρωσία».

Το κυβερνητικό κόμμα ήξερε πως τα ποσοστά του θα πέσουν και στελέχη εκτιμούσαν πως θα ηττηθεί στις μεγάλες πόλεις. Υπολόγιζαν όμως πως, με την παραδοσιακή νοθεία και τις ψήφους της επαρχίας, θα παρουσίαζαν ένα ικανοποιητικό ποσοστό. Τελικά, τα ποσοστά της Ενωμένης Ρωσίας κατέρρευσαν πανεθνικά και σε ανέλ-

πιστο βαθμό. Επικράτησε πανικός. Όπως γράφει ο αριστερός αγωνιστής και πρώην πολιτικός κρατούμενος Μπόρις Καγκαρλίτσκι: «Στις 4 το πρωί, η κυβέρνηση αποφάσισε αιφνιδιαστικά να νοθεύσει τις εκλογές. Εγγυώμαι πως δεν υπήρχε προσχεδιασμένη συμφωνία για τη διεξαγωγή τέτοιας νοθείας. Ένα ποσοστό νοθείας είναι η ρουτίνα στη Ρωσία, για να κάνει τα πράγματα να δείχνουν λίγο καλύτερα. Αυτή τη φορά δόθηκε η εντολή για εκτεταμένη νοθεία. Η κατάσταση για την κυβέρνηση γινόταν όλο και χειρότερη κάθε ώρα που περνούσε. Γι' αυτό η αντίδραση ήταν τόσο σκανδαλώδης. Αν είχαν σχεδιάσει τη νοθεία από πριν, θα μπορούσαν να τη διεξάγουν πιο καλυμμένα και αποτελεσματικά».

Πράγματι, ακολούθησε όργιο νοθείας: Το πραγματικό ποσοστό της Ενωμένης Ρωσίας εκτιμάται από 25-35%. Το ένα τέταρτο των ψηφοδελτίων «μεταφέρθηκε» από την αντιπολίτευση στην κυβέρνηση. Μέσα στην πανικόβλητη αντίδραση των επιτελείων, εμφανίστηκαν απίθανα αποτελέσματα: Στο Ροστόφ η «συμμετοχή» έφτασε το 140%.

Πρόκληση

Η έκταση της νοθείας και η αλαζονική προκλητικότητα με την οποία έγινε μπροστά στα μάτια τους, κατέβασε στους δρόμους χιλιάδες ανθρώπους, οι οποίοι μέχρι χθες θεωρούσαν πως η ψήφος τους δεν μετράει.

Στις 5 Δεκέμβρη την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων ακολούθησε μια διαδήλωση 10.000 ανθρώπων στη Μόσχα και μια ανάλογη στην Πετρούπολη, όπου το «Δίκαιες εκλογές» έγινε γρήγορα «Πούτιν παραιτήσου!». Οι διαδηλώσεις δέχτηκαν την επίθεση της αστυνομίας. Τις επόμενες μέρες, μέσα από το ίντερνετ οργανώθηκαν δεκάδες κινητοποιήσεις, παρά τις διαρκείς

κατασταλτικές επιθέσεις. Η εμφάνιση της νεολαίας στους δρόμους ήταν κάτι το πρωτοφανές στη Ρωσία. «Επιτέλους τους βλέπω από κοντά», είπε χαρακτηριστικά μια βετεράνος του «Κινήματος για δημοκρατικές ελευθερίες». Το Πανεπιστήμιο της Πετρούπολης αναγκάστηκε να ματαιώσει μαθήματα, γιατί η πλειοψηφία των φοιτητών βρισκόταν στη φυλακή.

Όλες οι πολιτικές δυνάμεις –φιλελεύθεροι, εθνικιστές, αριστεροί– δίνουν μάχη να δώσουν τη δική τους κατεύθυνση στη νέα γενιά που βρέθηκε στους δρόμους.

Διαμάχες

Η 10 Δεκέμβρη συμπυκνώνει αυτή τη διαπάλη. Τη διαδήλωση καλούσε η συμμαχία της ριζοσπαστικής Αριστεράς «Αριστερό Μέτωπο» στην Πλατεία Επανάστασης. Οι φιλελεύθεροι συμφώνησαν με τις αρχές να μεταφερθεί η συγκέντρωση στην Πλατεία Μπολότνι (που σημαίνει «βάλτος» και προκάλεσε σχόλια για το συμβολισμό «από την επανάσταση στο βάλτο»). Τελικά οι δυνάμεις της Αριστεράς συγκεντρώθηκαν στην Πλατεία Επανάστασης και κατέληξαν με διαδήλωση στην Μπολότνι. Ήταν μια κίνηση που όχι μόνο εξασφάλιζε την ανεξαρτησία της Αριστεράς, αλλά επανακούσε το δικαίωμα στη διαδήλωση.

Στην ίδια τη συγκέντρωση, οι δεξιοί φιλελεύθεροι ηγεμόνευσαν, «καταλαμβάνοντας» τις εξέδρες και την προβολή των ΜΜΕ. Επέτρεψαν στην άκρα Δεξιά να συμμετέχει στη συγκέντρωση με τα λάβάρά της και για πρώτη φορά εκπρόσωπος των νεοναζί είχε την ευκαιρία να μιλήσει μπροστά σε ένα τόσο μεγάλο πλήθος. Ταυτόχρονα απέκλεισαν δυνάμεις όπως τα αριστερά κόμματα και τα συνδικάτα που έχουν συγκροτήσει το Ενιαίο Μέτωπο Εργαζομένων.

Η προσπάθεια των φιλελεύθερων να ηγεμονεύσουν και να περιθωριοποιήσουν την Αριστερά δεν σημαίνει πως πρόκειται για ένα «βελούδινο», φιλοδυτικό κίνημα. Είναι ένα αυθόρμητο ξέσπασμα, «απολιτικών» μέχρι χθες νέων που είναι επιφυλάκτες πολιτική «κηδεμονία». Στην υπόλοιπη χώρα, η εικόνα διαφέρει από αυτή της Μόσχας. Οι συγκεντρώσεις είχαν πιο «αριστερό», ταξικό χαρακτήρα, στρέφονταν ενάντια στο οικονομικό μοντέλο.

Αριστερά

Η ανάγκη για τη συγκρότηση μιας Αριστεράς ως αντίπαλο δέος ενάντια και στη «φιλελεύθερη» αντιπολίτευση και στον εθνικιστικό λαϊκισμό είναι κρίσιμη για την κατεύθυνση που θα πάρει η «αντι-Πούτιν» οργή. Χρειάζονται ξεκαθαρίσματα και μέσα στην Αριστερά. Μερικά της ισχυρίζεται πως δεν πρέπει να σπάσει το μέτωπο με τους φιλελεύθερους και να μην προβάλλονται αιτήματα, πέρα από τα γενικά δημοκρατικά, που θα «απομακρύνουν» τον κόσμο. Όπως ισχυρίζεται ο Καγκαρλίτσκι, το ζητούμενο είναι το αντίθετο. Η Αριστερά, χωρίς να υποτιμά τους δημοκρατικούς αγώνες, θα πρέπει να κινηθεί ανεξάρτητα από τους φιλελεύθερους, που οδηγούν το κίνημα στην ήττα, και να υιοθετήσει ένα ριζοσπαστικό πρόγραμμα για τα κοινωνικά, ταξικά ζητήματα, τα οποία οι φιλελεύθεροι δεν αγγίζουν.

Η προσπάθεια ανασυγκρότησης δυνάμεων όπως το Αριστερό Μέτωπο, η συγκρότηση του Ενιαίου Μετώπου Εργαζομένων, η πρόσφατη ενοποίηση ομάδων της επαναστατικής Αριστεράς στο «Ρωσικό Σοσιαλιστικό Κίνημα» είναι χρήσιμη. Θα χρειαστεί στις παρεμβάσεις τους στο κίνημα διαμαρτυρίας, να αναδείξουν μια ριζοσπαστική κατεύθυνση, που μπορεί να γίνει βάση για μια μαζική αριστερή πολιτική στη Ρωσία.

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΓΥΡΙΖΕΙ

Νέα σφαγή από το στρατό στην Αίγυπτο

Σοκάρον διεθνώς οι εικόνες από τη βάρβαρη επίθεση του στρατού στους διαδηλωτές, που είχαν κατασκηνώσει έξω από την έδρα της κυβέρνησης. Οι νεκροί είναι τουλάχιστον 10 και οι τραυματίες εκατοντάδες. Λίγες μέρες μετά το αιματοκύλισμα της εξέγερσης του Νοέμβρη, οι στρατηγοί δείχνουν αποφασισμένοι να συντρίψουν κάθε ριζοσπαστική φωνή αντίστασης, χωρίς να αφήσουν περιθώρια ανασύνταξης. Μαζί με την προσπάθεια τρομοκράτησης των επαναστατών, επιχειρούν να εμφανίσουν μια εικόνα «χάους και αναρχίας» στην Ταχρίρ, να τους στιγματίσουν ως «παραξένες» στα μάτια της πλειοψηφίας. Η χούντα αισθάνεται πως δεν χρειάζεται πια να κρύβεται. Η παρουσία του στρατού στους δρόμους είναι τέτοια, που εύστοχα οι Επαναστάτες Σοσιαλιστές αποκαλούν τις αιγυπτιακές ένοπλες δυνάμεις «στρατό κατοχής». Καθώς και ο δεύτερος γύρος εκλογών έβγαλε νικητές τους Αδελφούς Μουσουλμάνους, οι επιθετικές κινήσεις προκάλεσαν σχίσμα στο μέτωπο Στρατιωτικού Συμβουλίου-Αδελφότητας. Το ισλαμικό κόμμα κατήγγειλε το στρατό για τη βία ενάντια στους διαδηλωτές και ισχυρίζεται πως επιχειρεί να υποσκάψει με τις συγκρούσεις την «επερχόμενη κοινοβουλευτική κυβέρνηση»...

Λιτότητα «εθνικής ενότητας»

Στις αρχές Δεκέμβρη, πάνω από 50.000 εργαζόμενοι διαδήλωσαν, μετά από κάλεσμα των βελγικών συνδικάτων στις Βρυξέλλες, ενάντια στο πακέτο περικοπών ύψους 11 δισ. ευρώ. Τα συνδικάτα προκήρυξαν γενική απεργία για τις 19 Δεκέμβρη. Παρεμπιπτόντως, η νέα κυβέρνηση που ανακοίνωσε τα μέτρα λιτότητας, μόλις είχε αναλάβει καθήκοντα. Το Βέλγιο ήταν ακυβέρνητο λόγω της διαμάχης μεταξύ γαλλόφωνων Βουλώνων και ολλανδόφωνων Φλαμανδών. Για ενάμιση χρόνο τα πολιτικά κόμματα δεν μπορούσαν να καταλήξουν σε συμφωνία, δημαγωγώντας γύρω από τις εθνοτικές διαφορές. Όταν όμως ήρθε η ώρα της λιτότητας, Βουλώνοι και Φλαμανδοί Σοσιαλιστές, Βουλώνοι και Φλαμανδοί Χριστιανοδημοκράτες, Βουλώνοι και Φλαμανδοί Φιλελεύθεροι έλυσαν τις διαφορές τους μέσα σε 20 ώρες και δημιούργησαν εξακομματική κυβέρνηση για να ρημάξουν τις ζωές των «από κάτω», γαλλόφωνων και ολλανδόφωνων...

Εργατική απάντηση στον Μόντι

Μια άλλη κυβέρνηση «έκτακτης ανάγκης», αυτή του Μάριο Μόντι στην Ιταλία, αντιμετωπίζει επίσης τα πρώτα κρας-τεστ. Με τα μέτρα που ανακοίνωσε, κατόρθωσε να ενώσει τις τρεις ιταλικές εργατικές συννομοσπονδίες σε μια κοινή δράση μετά από έξι χρόνια. Οι ηγεσίες τους αρκέστηκαν σε ζωρη στάση εργασίας, αλλά σε μια σειρά χώρους δουλειάς οι εργαζόμενοι την «ξεχέλωσαν» σε 24ωρη (κάτι που τα τελευταία χρόνια τείνει να γίνει «παράδοση» της βάσης των ιταλικών συνδικάτων απέναντι στην προκήρυξη στάσεων εργασίας από τις ηγεσίες). Σωματεία στις συγκοινωνίες, στις τράπεζες, στη δημόσια διοίκηση δίνουν τη συνέχεια με μια σειρά απεργιακές αποφάσεις. Όταν ακόμα και οι επιεικείς «μετριοπαθείς» UIL και η CISL υποχρεώνονται να κινητοποιηθούν μετά από χρόνια αδράνειας, υπάρχουν οι δυνατότητες να ξαναδούμε το ιταλικό εργατικό κίνημα στις καλύτερες στιγμές του...

Λευτεριά στον Μουμία

Ο Μουμία Αμπού Τζαμάλ, δημοσιογράφος και πρώην μέλος των Μαύρων Πανθήρων που κατηγορήθηκε για τη δολοφονία ενός αστυνομικού και καταδικάστηκε σε θανατική καταδίκη το 1982, γλίτωσε οριστικά την εκτέλεση. Οι εισαγγελείς της Φιλαδέλφειας, μετά την απόρριψη αιτήματός τους να επιβληθεί εκ νέου η καταδίκη σε θάνατο στον Μουμία τον Οκτώβρη, ανακοίνωσαν πως δεν θα ασκήσουν έφεση. Χρειάστηκε 30 χρόνια για να σταματήσει η αμερικανική Δικαιοσύνη να επιδιώκει την εκτέλεσή του. Ήταν μια μικρή δικαίωση για το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης στον Μουμία και κατάργησης της θανατικής ποινής. Όμως δικαιοσύνη δεν έχει αποδοθεί ακόμα. Το Δικαστήριο μπορεί να απέρριψε την θανατική ποινή, αλλά –με όλους τους μάρτυρες κατηγορίας να έχουν δηλώσει πως οι καταθέσεις τους ήταν προίον εκβιασμών– έκρινε εκ νέου «αδιαμφισβήτητη» την ενοχή του. Ο αγώνας όμως στις ΗΠΑ και διεθνώς δεν θα σταματήσει, μέχρι ο Μουμία να ελευθερωθεί. Και μέχρι να εξαφανιστεί οριστικά η βαρβαρότητα της θανατικής ποινής...

νέα από τις σχολές

Επιμέλεια:
Μυρτώ Σιδέρη

Εστίες

Είναι γεγονός ότι ο νόμος-πλαίσιο και το μνημόνιο μεταφέρουν το κόστος σπουδών στις πλάτες των φοιτητών και των οικογενειών τους. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν τα οικονομικά προβλήματα που έχουν προκληθεί στις εστίες στην Αθήνα, την Κρήτη και την Πάτρα λόγω ελλιπούς χρηματοδότησης. Με την κατάρτηση του Εθνικού Ιδρύματος Νεότητας (ο κρατικός μηχανισμός που περιλαμβάνει τις εστίες) έχουν προκληθεί πολλά προβλήματα στη στέγαση των φοιτητών, καθώς δεν έχει βρεθεί ακόμα τρόπος χρηματοδότησής τους, ενώ τα πανεπιστημιακά ιδρύματα δηλώνουν ότι δεν μπορούν να αναλάβουν το μεγάλο κόστος λειτουργίας τους εξαιτίας των δικών τους οικονομικών προβλημάτων. Επιπλέον, έχει μειωθεί δραματικά ο αριθμός των εργαζομένων, με αποτέλεσμα να υπολειπονται οι παρεχόμενες υπηρεσίες και τα κτίρια σταδιακά να αχρηστεύονται. Αυτό σημαίνει πως από τις αρχές του καινούργιου έτους χιλιάδες φοιτητές σε ολόκληρη την Ελλάδα θα αντιμετωπίσουν σοβαρά προβλήματα στέγασης και αρκετοί από αυτούς ενδέχεται να εγκαταλείψουν τις σπουδές τους, επειδή οι οικογένειές τους αδυνατούν να καλύψουν τα έξοδά τους.

Κέρκυρα

Ενώ το Ιόνιο Πανεπιστήμιο δυσκολεύεται να βρει χρήματα για να καλύψει τις βασικές

ανάγκες των φοιτητών, όπως μελάνι και χαρτί για τους εκτυπωτές ή υλικά για τα μαθήματα του σχεδίου και της φωτογραφίας, οργανώνει διαγωνισμό για τη διαφήμισή του! Όσοι λάβουν μέρος στο διαγωνισμό, θα διεκδικήσουν έναν υπολογιστή Mac Book Pro, μια HD Camera Video και έναν έπαινο (δεν διευκρινίζεται τι ακριβώς θα είναι). Για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των φοιτητών απέναντι σε τέτοιου είδους ενέργειες, αλλά και για το μπλοκάρισμα του νόμου Διαμαντοπούλου στη σχολή, οι φοιτητές σε συνεργασία με τους καθηγητές και τους διοικητικούς υπαλλήλους πραγματοποίησαν στις 9/12 κοινή συνάντηση για τη σύσταση Πρωτοβουλίας για Δημόσια και Δωρεάν Παιδεία.

ΤΕΙ Αθήνας

Στις 15/12 ήταν η ημέρα πανελλαδικής κινητοποίησης των διοικητικών υπαλλήλων για την εργασιακή εφεδρεία, το ενιαίο μισθολόγιο και το νόμο πλαίσιο. Στα ΤΕΙ Αθήνας οι εργαζόμενοι πραγματοποίησαν παράσταση διαμαρτυρίας στο κτίριο της Διοίκησης, ενώ στη συνέχεια παρουσίασαν θεατρικό δράμα με τίτλο «Ο Άμλετ αυτοκτόνησε», για τα κοινωνικά αδιέξοδα και την εξαθλίωση. Στο πλαίσιο της Πρωτοβουλίας των ΤΕΙ συμμετείχαν οι ΦΕΣ μαζί με άλλους φοιτητές της Αριστεράς και ανένταχτους και κάλεσαν τους φοιτητές να στηρίξουν και να συμμετέχουν στις επόμενες κινητοποιήσεις των εργαζομένων σε ΑΕΙ και ΤΕΙ.

Πάρτε πίσω το νόμο

Της Μυρτώ Σιδέρη

Σε αναταραχή βρίσκονται αυτήν τη στιγμή τα ΑΕΙ και τα ΤΕΙ σε ολόκληρη την Ελλάδα, με τους καθηγητές, το διοικητικό προσωπικό αλλά και τους φοιτητές να αντιστέκονται σε οποιαδήποτε προσπάθεια εφαρμογής του νόμου Διαμαντοπούλου. Οι αγώνες και οι κινητοποιήσεις έχουν φέρει σημαντικά αποτελέσματα, καθώς ο νόμος δεν εφαρμόζεται πουθενά, με τις εκλογές για τα Συμβούλια Διοίκησης να μην έχουν διεξαχθεί σε καμία σχολή.

Πιο συγκεκριμένα, ένας μαραθινόσιος αγώνας έχει ξεκινήσει τις τελευταίες εβδομάδες για την παρεμπόδιση των εκλογών για την ανάδειξη των Συμβουλίων Διοίκησης σε κάθε σχολή. Η στάση των καθηγητών αλλά και των πρυτάνεων έχει τρομοκρατήσει την υπουργό, η οποία οδηγήθηκε σε απειλές για κόψιμο της χρηματοδότησης. Η κίνηση αυτή όμως είχε τα αντίθετα αποτελέσματα, καθώς οι καθηγητές, σε συνεργασία με τους φοιτητές, δεν έχουν επιτρέψει σε καμία σχολή ούτε καν την είσοδο σε όσους έχει διορίσει το υπουργείο για να ξεκινήσουν τις διαδικασίες για τη συγκρότηση των Συμβουλίων Διοίκησης.

Για τους λόγους αυτούς, γίνεται μια προσπάθεια σε πανελλαδικό επίπεδο, τόσο από τη μεριά των φοιτητών όσο και από τη μεριά των καθηγητών

και των διοικητικών υπαλλήλων, για τη δημιουργία Πρωτοβουλιών για Δημόσια και Δωρεάν Παιδεία. Η λειτουργία τέτοιου είδους Πρωτοβουλιών μέσα στις σχολές έχει στόχο την κοινή δράση όλων των μελών της πανεπιστημιακής κοινότητας για τη μη εφαρμογή του νόμου Διαμαντοπούλου. Μέχρι στιγμής, όπου έχουν συσταθεί, έχουν αποδείξει πως είναι αναγκαία η ύπαρξή τους για μια ουσιαστική συνεργασία, που οδηγεί σε συνεχόμενες νίκες απέναντι σε ένα νομοσχέδιο που υποδουλώνει την εκπαίδευση στα συμφέροντα των επιχειρηματιών. Χαρακτηρι-

στικά παραδείγματα είναι οι κοινές δράσεις στην Πάτρα, στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη, στην Κέρκυρα και αλλού, που οργανώνουν τις δυνάμεις τους ενάντια στο νόμο Διαμαντοπούλου και έχουν ακυρώσει όλες τις διαδικασίες. Στην αιχμή του αγωνιστικού δόρατος βρίσκονται οι αγώνες των διοικητικών υπαλλήλων ενάντια στην εφεδρεία, στις απολύσεις και στη διάλυση του οργανωτικού ιστού των πανεπιστημίων.

Σε αυτό το σκληρό πολιτικού, κοινωνικού και πανεπιστημιακού αναβρασμού, θα πρέπει να προστεθεί και να ληφθεί σοβαρά υπόψη η προσφυγή όλων των πανεπιστημίων στο Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο προκειμένου να κηρυχθεί αντισυνταγματικός ο νόμος Διαμαντοπούλου. Για την αντισυνταγματικότητα του νόμου έχουν ήδη τοποθετηθεί πολλοί επιστημονικοί φορείς. Πανεπιστημιακοί

φορείς εκτιμούν ότι σε περίπτωση που το Ακυρωτικό Δικαστήριο κηρύξει το νόμο αντισυνταγματικό όλα θα ξεκινήσουν από μηδενική βάση και ο δικομματισμός θα δεχτεί ένα ακόμη τεράστιο πολιτικό και ηθικό πλήγμα. Που κατά κύριο λόγο θα οφείλεται στις αγωνιστικές κινητοποιήσεις των καθηγητών και των φοιτητών, αλλά και όσων παλεύουμε από την πρώτη στιγμή σε όλα τα επίπεδα για να αποτρέψουμε την εφαρμογή ενός τερατοεργήματος, που θα οδηγούσε τη δημόσια παιδεία σε διάλυση.

Το «Κεφάλαιο» σε κόμικς

Στις 15 και 16 Δεκεμβρίου πραγματοποιήθηκαν από τις ομάδες των «Φοιτητών-τριών Ενάντια στο Σύστημα» σε Πάτρα και Αθήνα αντίστοιχα παρουσιάσεις του βιβλίου του Μαρξ «Το Κεφάλαιο» σε manga (ιαπωνική μορφή κόμικς).

Η παρουσίαση του βιβλίου και στις δύο πόλεις έδωσε την ευκαιρία στους παρευρισκόμενους να συζητήσουν όχι μόνο για την τρέχουσα πολιτική και οικονομική κατάσταση, αλλά και για το πόσο επίκαιρο είναι το έργο του Μαρξ αυτή την περίοδο και πόσο μας βοηθάει να κατανοήσουμε το πώς οδηγήθηκε στην οικονομική κρίση, γιατί υπάρχει ανεργία, πώς λειτουργεί το καπιταλιστικό σύστημα και ποια είναι η δύναμη της εργατικής τάξης.

Στην Αθήνα, ένας από τους ομιλητές ήταν ο Solour, δημιουργός κόμικς, ο οποί-

ος εξήγησε πώς ένα τέτοιο βιβλίο μέσα από την απλότητα της ιστορίας του κάνει κατανοητά στον αναγνώστη βασικά σημεία του τεράστιου έργου του «Κεφαλαίου» και πόσο είναι ένα ιδανικό ξεκίνημα για την περαιτέρω περιήγηση στον κόσμο των ιδεών για την ανατροπή αυτού του συστήματος και τη διεκδίκηση μιας διαφορετικής κοινωνίας.

Πώς μπλοκαρίστηκε η εργασιακή εφεδρεία

Γιατί δεν προχωράει η εφαρμογή του νέου νόμου-πλαισίου στα πανεπιστήμια και στα ΤΕΙ

Του Ζαχαρία Τριγάζη, μέλους του Κ.Σ. της Ομοσπονδίας Διοικητικού Προσωπικού Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης (ΟΔΠΤΕ)

Στα Ιδρύματα Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης (ΑΕΙ-ΤΕΙ) αναπτύχθηκαν, ιδιαίτερα το τελευταίο τετράμηνο, σημαντικοί αγώνες από όλα τα τμήματα της κοινότητας, και κυρίως από τους φοιτητές και τους εργαζόμενους στις υπηρεσίες διοικητικής και τεχνικής υποστήριξης, με αιχμή:

- Τη μη εφαρμογή και την ακύρωση του ν. 4009/2011, που έχει χαρακτηριστεί ως το νέο θεσμικό πλαίσιο κατεδάφισης και διάλυσης της δημόσιας ανώτατης εκπαίδευσης, και
- Την απόκρουση της πολιτικής της εργασιακής εφεδρείας και των απολύσεων που στέλνει εργαζόμενους στην ανεργία και στην απόλυτη οικονομική εξαθλίωση και ταυτόχρονα αποσιλώνει διοικητικές και τεχνικές υπηρεσίες από ανθρώπινο δυναμικό, με αποτέλεσμα τα Ιδρύματα Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης να οδηγούνται σε αδυναμία λειτουργίας.

Οι αγώνες των εργαζομένων αναπτύχθηκαν από τη βάση, στους πρωτοβάθμιους συλλόγους, κόντρα στην πλειοψηφία της ηγεσίας της ομοσπονδίας των εργαζομένων και σε αρκετές περιπτώσεις σε αντίθεση με πλειοψηφίες δ.σ. συλλόγων, που πρόσκυνται κατά κανόνα στην ΠΑΣΚΕ και στη ΔΑΚΕ. Την υπόθεση των αγώνων πήραν στα χέρια τους οι γενικές συνελεύσεις και οι ίδιοι οι εργαζόμενοι. Αναπτύχθηκαν πρωτοβουλίες από τα κάτω. Συνδέθηκαν οι αγώνες των εργαζομένων με τους αγώνες των φοιτητών και των διδασκόντων.

Πραγματοποιήθηκαν καταλήψεις με μαζική συμμετοχή εργαζομένων, κάτι που πριν από λίγο καιρό θεωρούνταν ταμπού. Η δημιουργία του μετώπου φοιτητών-εργαζομένων-διδασκόντων, που ήταν ο στόχος, έγινε πραγματικότητα σε πολλά ιδρύματα μέσα από συγκεκριμένες δράσεις.

Η εργασιακή εφεδρεία στη συντριπτική πλειοψηφία των Ιδρυμάτων Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης δεν προχώρη-

σε, μπλοκαρίστηκε. Η εφαρμογή του νέου νόμου-πλαισίου και τα χρονοδιαγράμματα του Υπουργείου Παιδείας έμειναν κενό γράμμα.

Το τελευταίο τετράμηνο του 2011 είναι μια σημαντική εμπειρία για την ανάπτυξη αποτελεσματικών αγώνων στα Ιδρύματα Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης. Την κρατάμε ως παρακαταθήκη για την επόμενη μέρα και τις μεγάλες μάχες που έχουμε μπροστά μας. Τους κοινούς αγώνες εργαζομένων, σπουδαστών, διδασκόντων να τους πάμε παραπέρα. Πρωτοβουλίες αγώνα παντού, και μπορούμε να πετύχουμε:

- Να μην περάσει η πολιτική διάλυσης της δημόσιας τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, να μην εφαρμοστεί και να ανατραπεί ο νέος νόμος-πλαίσιο.
- Την ακύρωση και την ανατροπή των μνημονιακών πολιτικών κοινωνικής βαρβαρότητας και λεηλασίας των εργατικών, κοινωνικών δικαιωμάτων και κατακτήσεων.

Προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας
ενάντια στο νόμο για την ιθαγένεια

Τα δικαιώματα των μεταναστών στο στόχαστρο

Του Θανάση Κούρκουλα

Τη συνταγματικότητα του νόμου 3838/2010 για την απόδοση της ελληνικής ιθαγένειας σε παιδιά μεταναστών που γεννήθηκαν εδώ ή φοίτησαν σε ελληνικά σχολεία επί έξι χρόνια και για τη συμμετοχή μη κοινοτικών υπηκόων στις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές θα κρίνει μετά τις 19 Ιανουαρίου η ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας. Μετά από προσφυγή δικηγόρων του ακροδεξιού χώρου, το Δ΄ Τμήμα του ΣΤΕ, με την 350/2011 απόφασή του έχει ήδη αποφανθεί για την «αντισυνταγματικότητα» του νόμου και τον έχει παραπέμψει στην ολομέλεια.

Ακροδεξιά επιχειρήματα

Τα επιχειρήματα των δικηγόρων, όσο και του Δ΄ Τμήματος, παρουσιάζουν εξαιρετική ταύτιση με τις κραυγές Καρτζαφέρη. Επιχειρούν να ακυρώσουν το Άρθρο 4 §3 του Συντάγματος, που ορίζει πως «Έλληνες είναι όσοι έχουν τα προσόντα που ορίζει ο νόμος» και παραπέμπει την αρμοδιότητα στη νομοθεσία, προσπαθώντας να αποδείξουν πως δεν δικαιούνται ιθαγένεια και πολιτικά δικαιώματα οι μετανάστες και τα παιδιά τους, διότι ποτέ δεν αποσύρθηκε η αρχική «παράνομη» κατάσταση τους, παρά τη νομιμοποίησή τους! Όσον αφορά τα παιδιά που γεννήθηκαν εδώ, η «παράνομη» αυτή μάλλον αφορά την περίοδο που βρίσκονταν στην κοιλιά της «παράνομης» μάνας τους...

Χαρακτηριστικό είναι το παρακάτω τμήμα της απόφασης του Δ΄ Τμήματος του ΣΤΕ: «Όσον αφορά τη διαμονή και την εργασία, ο νομοθέτης ναι μεν προέβλεψε σύστημα χορηγήσεως αδειών βάσει συγκεκριμένων προϋποθέσεων και διαδικασίας, το οποίο, όμως, κατά κανόνα, παραβιάστηκε στην πράξη

λόγω της παράνομης εισόδου μαζικών μεταναστευτικών ρευμάτων στη χώρα, και είχε ως περαιτέρω συνέπεια την θέσπιση αλληπαλλήλων διατάξεων, οι οποίες «νομιμοποιούσαν» την παράνομη είσοδο, διαμονή και εργασία των αλλοδαπών. Η «νομιμοποίηση» αυτή είχε την έννοια ότι εθεωρήθησαν ως νομίμως εισελθόντες στη χώρα αλλοδαποί στερούμενοι ταξιδιωτικών εγγράφων και θεωρήσεως εισόδου, ως νομίμως παραμένοντες αλλοδαποί χωρίς άδεια παραμονής ή λήξασα άδεια παραμονής και, τέλος, ως νομίμως εργαζόμενοι αλλοδαποί χωρίς άδεια εργασίας και χωρίς νόμιμη ασφάλιση».

Με δυο λόγια, προτείνεται στο ΣΤΕ να... διαγραφεί η σχετική νομοθεσία με βάση την οποία ως το 2005 χορηγήθηκαν άδειες παραμονής σε εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες από τις οποίες περίπου 500.000 παραμένουν σε ισχύ.

Αντίστοιχα είναι τα «επιχειρήματα» με βάση τα οποία οι «νομιμοποιηθέντες» μη κοινοτικοί υπήκοοι μετανάστες δεν πρέπει να συμμετέχουν σε εκλογές (δηλαδή δεν μπορούν να έχουν πολιτικά δικαιώματα), αφού ακόμα και οι εκλογές των Δήμων έχουν «καθαρά πολιτικό χαρακτήρα εν όψει των αρμοδιοτήτων που ασκούν οι οργανισμοί αυτοί... αλλά και διότι η εκλογή αυτή ανάγεται στην πολιτική ζωή της Χώρας γενικώς».

Κίνδυνος

Άμεση συνέπεια μιας τέτοιας «ερμηνείας» μπορεί να είναι αύριο η άρνηση του δικαιώματος των μεταναστών να συμμετέχουν και με οποιοδήποτε άλλο τρόπο στην «πολιτική ζωή» της χώρας: να ιδρύουν συλλόγους, να συμμετέχουν σε εργατικά συνδικάτα, να πραγματοποιούν οποιοδήποτε τύπου συγκεντρώσεις σε δημόσιους χώρους...

Δεν αποτελεί έκπληξη η σιωπή των κυβερνητικών στελεχών του ΠΑΣΟΚ, που δεν βρήκαν μισή κουβέντα για να υπερασπιστούν το νόμο που ψήφισαν πριν ένα χρόνο. Οι προτεραιότητες «εθνικής συνεννόησης» των Λοβέρδων και των Βενιζέλων με τους θαυμαστές της χούντας είναι προφανείς.

Οι μόνες παρεμβάσεις που έγιναν απέναντι στον κίνδυνο να καταργηθεί ακόμα και ο ανεπαρκής νόμος περί ιθαγένειας και ψήφου σε περιορισμένες κατηγορίες μεταναστών ήταν από οργανώσεις της Αριστεράς, μεταναστευτικές κοινότητες και κινήσεις δικαιωμάτων. Όμως κι αυτές δεν ήταν όσο αποφασιστικές απαιτούν οι περιστάσεις.

«Έθνος» και δικαιώματα

Για τους εθνικιστές και τους φασίστες η απόκτηση –έστω και με το σταγονόμετρο– ιθαγένειας και δικαιώματος ψήφου από μετανάστες απειλεί τη φυλετική, ιστορική και πολιτισμική «συνέχεια» του έθνους. Για τους εργαζόμενους, το κίνημα και την Αριστερά, η απόδοση αυτών των δικαιωμάτων όπως και κάθε δημοκρατικού δικαιώματος είναι αυτονόητη για κάθε άνθρωπο που ζει στη χώρα και προϋπόθεση για την ισότιμη ένταξη και την κοινή πάλη όλων των εργαζόμενων.

Το σύστημα μας θεωρεί όλους «παράνομους», όταν παλεύουμε για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας, κάποιους από μας ακόμα και από τη στιγμή που γεννιόμαστε. Την ώρα που η επίθεση των «από πάνω» δεν αφορά μόνο κάποιες «ειδικές κατηγορίες», αλλά τους πάντες και τα πάντα, η υπεράσπιση των δικαιωμάτων των μεταναστών, που βρίσκονται στο στόχαστρο, αποτελεί στοιχειώδη προϋπόθεση για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων όλων μας.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΑ

Επιμέλεια:
Έλενα Παπαγεωργίου

Με επιτυχία έγιναν την Παρασκευή, 16 Δεκέμβρη, στη Δημοτική Αγορά της Κυψέλης οι εκδηλώσεις της Κίνησης «Απελάστε το Ρατσισμό» και του Κυριακάτικου Σχολείου Μεταναστών για την Παγκόσμια Μέρα του Μετανάστη. Οι επισκέπτες είχαν την ευκαιρία να παρακολουθήσουν δύο πολύ ενδιαφέρουσες συζητήσεις για τα «δικαιώματα των μεταναστών» και την «ακροδεξιά απειλή στην κρίση». Τους συμμετέχοντες ομιλητές από αντιρατσιστικές, μεταναστευτικές οργανώσεις, κινήσεις δικαιωμάτων και στελέχη της Αριστεράς παρακολούθησε πλήθος κόσμου του κινήματος, Έλληνες και μετανάστες, με πολύ ενδιαφέρον και αρκετές παρεμβάσεις. Ακολούθησε πάρτι μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες. Μεγάλος ήταν ο αριθμός βιβλίων που διακινήθηκε στους πάγκους του βιβλιοπωλείου, ενώ την πρώτη της εμφάνιση έκανε νέα έκδοση της ΚΑΡ, το αντιφασιστικό βιβλίο «Ποτέ Ξανά» του Colin Sparks. Συνεχίζουμε τον αγώνα ενάντια στο ρατσισμό και τις φασιστικές συμμορίες με περισσότερες δυνάμεις.

Ο ανεκδιήγητος και επικίνδυνος Υπουργός Υγείας Λοβέρδος, μετά την υπόσχεση για «επίλυση» του προβλήματος των ναρκωτικών με την ξεθεμελίωση του ΟΚΑΝΑ, προτείνει «επίλυση» και του προβλήματος της διάδοσης του ιού του AIDS με απελαση των μεταναστών ιερόδουλων φορέων του AIDS. Με τους ίδιους πάντα όρους που παραπέμπουν ευθέως σε ναζιστικές, βιο-κατασταλτικές μεθόδους, προσθέτοντας μια αποφασιστική πινακίδα ρατσισμού και σεξισμού: το AIDS μεταδίδεται «από την παράνομη μετανάστευση στον Έλληνα πελάτη, στην ελληνική οικογένεια». Προφανώς είναι ανάξια λόγου για τον υποψήφιο αρχηγό του ΠΑΣΟΚ η πληθώρα επιστημονικών δημοσιεύσεων, που συνδέουν τη διεύρυνση της διάδοσης του ιού HIV στην Ελλάδα με τις περικοπές δημοσίων παροχών υγείας και υγιεινής, των οποίων ο ίδιος είναι πρωτεργάτης...

Ο βουλευτής του ΛΑΟΣ Θάνας Πλεύρης έφερε στη Βουλή το θέμα της απεργίας των εργαζομένων στο Σκάι. Στην ερώτησή του, αφού επικαλείται την ανακρίση του σταθμού για την απεργία, τονίζει ότι «το Σύνταγμα μας δεν προστατεύει μόνο το δικαίωμα για απεργία, αλλά και το δικαίωμα για εργασία και κανέναν συνδικαλιστικό οργανισμό δεν μπορεί να εκβιάζει εργαζομένους ότι, αν εργαστούν, θα έχουν συνέπειες στα δικαιώματά τους». Δεν θα μπορούσε να είναι πιο ξεκάθαρος ο ρόλος των φασιστών με γραβάτα, που έχουν κύριο στόχο σε περίοδο κρίσης το σπάσιμο των συνδικάτων και των απεργιών.

Ενστάσεις, διακοπές, μέχρι και προτροπή για σύλληψη μάρτυρα για ψευδορκία από το συνήγορο υπεράσπισης των κατηγορουμένων είχε η δική μελών της Ομάδας Υποβρύχιων Καταστροφών, που είχαν φωνάξει ρατσιστικά συνθήματα όπως «Έλληνας γενιέσαι, δεν γίνεσαι ποτέ, το αίμα σου θα χύσουμε, γουρούνι Αλβανέ», στην παρέλαση της 25ης Μαρτίου. Μάλιστα παρευρισκόμενοι Χρυσουγίτες στην αίθουσα, κατά την προβολή βίντεο από την παρέλαση, άρχισαν να φωνάζουν συνθήματα ανάλογου περιεχομένου με αυτά που ακούγονταν από τη διμοιρία των βατραχανθρώπων που παρήλαυσε, ενώ ένας από αυτούς προσπάθησε να επιτεθεί στο συνήγορο πολιτικής αγωγής, πηδώντας πάνω από καρέκλες. Το ναυτοδικείο περιορίστηκε να διακόψει τη διεξαγωγή της δίκης, ορίζοντας νέα ημερομηνία...

Ένας πενήνταχρονος Ιταλός κινήθηκε και πυροβόλησε νεαρούς Αφρικανούς μετανάστες στη Φλωρεντία, με αποτέλεσμα να χάσουν τελικά τη ζωή τους δύο Σενεγαλέζοι. Σύμφωνα με τις ιταλικές αρχές, ο Τζιανλούκα Κασέρι, ο οποίος στη συνέχεια αυτοκτόνησε, ήταν γνωστός για τη δράση του στην ιταλική άκρη δεξιά. Στο άκουσμα της είδησης της αυτοκτονίας του δραστή, διαδηλωτής σχολίασε στο ιταλικό πρακτορείο ANSA: «Μη μας λέτε ότι ήταν τρελός. Αν ήταν έτσι, θα σκότωνε και λευκούς». Το χέρι των δολοφόνων δεν οπλίζεται μόνο από τις ακροδεξιές συμμορίες, αλλά και από τα κόμματα εξουσίας που άλλοτε δηλώνουν πως το πείραμα της πολυπολιτισμικότητας απέτυχε κι άλλοτε πως για το AIDS ευθύνονται οι παράνομες μετανάστριες.

Εκατοντάδες μετανάστες από το Ιράκ, το Ιράν και το Αφγανιστάν, αιτούντες οικονομικό και πολιτικό άσυλο στην Αυστραλία, χάθηκαν στα παγωμένα νερά του ωκεανού, στα ανοιχτά της Ιάβας. Για μια ακόμη φορά αποδεικνύεται με τραγικό τρόπο ότι η πολιτική των «κλειστών συνόρων» είναι υπεύθυνη για τους θανάτους χιλιάδων αθώων ανθρώπων, από την Ιάβα ως τον Έβρο.

Δίκη φασιστών για μαχαίρωμα Αφγανού πρόσφυγα

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ, 12 ΔΕΚΕΜΒΡΗ, είχε οριστεί η δίκη τριών μελών φασιστικής συμμορίας, οι οποίοι, στις 18 Σεπτεμβρίου 2011 στην περιοχή του Αγίου Παντελεήμονα, μαχαίρωσαν Αφγανό πρόσφυγα κοντά στην καρδιά και στο στομάχι. Η δίκη θα γινόταν από το Α΄ Μονομελές Πλημμελειοδικείο. Οι κατηγορούμενοι δικάζονται για βιαιότητες, σωματικές βλάβες και όχι για απόπειρα ανθρωποκτονίας, αφού το μαχαίρι δεν βρέθηκε!

Οι δύο εκ των τριών κατηγορουμένων παρουσιάστηκαν στο δικαστήριο, όμως η τρίτη, η Θέμις Σκορδέλη, «τηλεαστέρας-κάτοικος» της Χρυσής Αυγής, κατηγορούμενη και για άλλες επιθέσεις, προσκόμισε βεβαίωση ψυχιατρικής κλινικής μέσω των δικηγόρων της πως πάσχει από «κατάθλιψη και τάσεις αυτοκαταστροφής», γεγονός που οδήγησε στην αναβολή της δίκης για τις 12/1/2012. Γνωρίζαμε πως ο φασισμός οδηγεί πολλούς υποστηρικτές του στον... ψυχικό όλεθρο. Το ίδιο επιχειρείται να αποδείξουν και για το μακελλάρι της Νορβηγίας Μπρέιβικ που δολοφόνησε 76 νέους τον περασμένο Ιούλιο.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση πάντως αξίζει να σημειωθεί η χαρακτηριστική ευκολία με την οποία –για μια ακόμη φορά– η νεοναζιστική Χρυσή Αυγή αφήνει ακάλυπτα τα πιο «δυναμικά» στελέχη της, όταν φτάνει η κρίσιμη ώρα. Το ίδιο είχε συμβεί στην περίπτωση του πρώην «υπαρχηγού» Ανδρουτσόπουλου που εξέτισε πολυετή φυλάκιση για την απόπειρα ανθρωποκτονίας του φοιτητή Κουσουρή, του «μεταμελημένου ταμιά» Κουσουμβρή

και πολλών άλλων μαχαιροβγαλιτών νεοναζί που καταδικάστηκαν από τα δικαστήρια τα προηγούμενα χρόνια. Το ίδιο συμβαίνει σήμερα με την Σκορδέλη που, όπως φαίνεται, αναζητεί ατομικούς τρόπους διαφυγής των συνεπειών των πράξεών της.

Η δυναμική αντιφασιστική κινητοποίηση, που πραγματοποιήσαμε μέσα και έξω από τα δικαστήρια, πέτυχε μια μικρή νίκη: Ξεμπροσιάστηκε ένα προβλεπόμενο τοπικό «στέλεχος» της ακροδεξιάς, με «πλούσια δράση» στον Άγιο Παντελεήμονα. Θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για την καταδίκη όλων των ενόχων των δολοφονικών επιθέσεων, καθώς και για την πλήρη διάλυση των νεοναζιστικών οργανώσεων, με πρώτη και καλύτερη τη Χρυσή Αυγή. Την ώρα που Έλληνες και μετανάστες αγωνιζόμαστε μαζί ενάντια στα χαράτσια και τα μνημόνια, το ρατσιστικό μίσος δεν έχει καμία θέση ανάμεσά μας.

Το μαζικό αντιφασιστικό κάλεσμα στα δικαστήρια ανανεώνεται για τις 12 Γενάρη, στις 9 μμ.

Αγώνας διαρκείας ενάντια στα χαράτσια

Του Σπύρου Αντωνίου

Κυβέρνηση και τρόικα προσανατολίζονται στο να επιβάλουν μόνιμα το χαράτσι στα ακίνητα, μέσω των λογαριασμών της ΔΕΗ. Το «δήθεν» «έκτακτο τέλος» μετατρέπεται σε διαρκή φοροληστεία του λαϊκού εισοδήματος και για το 2012 θα αποσταλεί σε πέντε δόσεις από τον Απρίλιο και μετά. Αναζητώντας χρήματα για να «ταΐζουν» με δισεκατομμύρια ευρώ τις ντόπιες και ξένες τράπεζες και τους επιχειρηματικούς ομίλους που συνδέονται με αυτές, επιμένουν να εκβιάζουν μισθωτούς, συνταξιούχους και ανέργους ότι θα τους κόψουν το ρεύμα.

Όμως το κίνημα ανυπακοής, που έχει ριζώσει σε χώρους δουλειάς και σε γειτονιές όλης της χώρας και αντιπαλεύει την ξεκάθαρη κλοπή, συνεχίζει να οργανώνει την αντίσταση, να βαθαινει την αλληλεγγύη σε όσους δεν μπορούν ή δεν θέλουν να πληρώσουν, να αναδεικνύει την πολιτική διάσταση της αντιπαράθεσης κυβέρνησης-κοινωνίας και να συσπειρώνει αγωνιστές γύρω από το σύνθημα: «Δεν πληρώνουμε τα χαράτσια τους, την κρίση, το χρέος τους. Κανένα σπίτι χωρίς ρεύμα».

Εμπόδια και αυξήσεις

Με τη φτώχεια και την ανεργία να παίρνουν τρομακτικές διαστάσεις, οι πολιτικοί υπηρέτες της άρχουσας τάξης φαίνεται ότι θέλουν να μας οδηγήσουν στην απόλυτη εξαθλίωση. Ενώ οι πρώτοι λογαριασμοί με το χαράτσι έχουν αρχίσει και λήγουν, ήδη έχει ξεκινήσει η αποστολή της δεύτερης δόσης, της οποίας η αποπληρωμή απαιτούν να ολοκληρωθεί μέχρι το Φεβρουάριο. Οι περιφέρειες επιτροπές παραπέμπονται στις καλές και τελικά ο έφορος κάθε περιοχής θα είναι υπεύθυνος για την αναστολή διακοπής του ρεύματος, για τα νοικοκυριά που αδυνατούν να πληρώσουν το χαράτσι.

Διάφορα παπαγαλάκια των ΜΜΕ επικαλούνταν δημοσίευμα του Reuters την περασμένη εβδομάδα, το οποίο ανέφερε ότι, σύμφωνα με «άνωνυμη πηγή» της κυβέρνησης, έχουν εισπραχθεί 650 εκατ. ευρώ από το ληστρικό χαράτσι και επομένως θα υλοποιηθεί ο στόχος του 1,7 δις., που έχει τεθεί. Βέβαια, κανένα επίσημο στοιχείο, ούτε καμιά ανακοίνωση της τρικομματικής συμμορίας επιβεβαιώνουν τα παραπάνω. Αντιθέτως, τα συνεχόμενα πίσω-μπρος του Βενιζέλου για το ζήτημα, η 80ήμερη προθεσμία για τις διακοπές, οι δικαστικές αποφάσεις, οι σκέψεις να αποσυνδεθεί ο φόρος

από τη ΔΕΗ, μάλλον δυσκολίες μαρτυρούν και όχι εισπρακτικό «περίπατο». Είναι προφανές ότι μπροστά στον όγκο των αντιδράσεων που έχουν εκδηλωθεί, φροντίζουν να διαρρέουν πληροφορίες ότι τάχα οι λογαριασμοί αποπληρώνονται κανονικά, ώστε να εντείνουν την τρομοκρατία όσων αρνούνται να δεχτούν τα βάρβαρα μέτρα.

Συγχρόνως, πέρα από το χαράτσι, η ΔΕΗ επιμένει για αυξήσεις 15-20% από 1/1/12, για να καλύψει τις κερδοσκοπικές απαιτήσεις των μετόχων της, μετατρέποντας την παροχή ενός κοινωνικού αγαθού, όπως είναι το ηλεκτρικό, σε πανάκριβη υπηρεσία. Αυτό είναι άλλωστε το όραμα κάθε είδους ιδιότητας για την ενέργεια, το οποίο θα δικαιωθεί ολοκληρωτικά με την αρπαγή των υδροηλεκτρικών μονάδων και της λιγνιτικής παραγωγής της ΔΕΗ, όπως προετοιμάζει με σχέδιο νόμου ο μόνιμος πρόθυμος να εξυπηρετήσει του καπιταλιστές Παπακωνσταντίνου.

Αντιδράσεις

Τις προηγούμενες μέρες, πραγματικό χαστούκι για την κυβέρνηση ήταν η απόφαση της Πανελληνίας Ένωσης Συνδέσμων Εργοληπτών δημοσίων έργων (εκτελούν τις εντολές της ΔΕΗ για τη διακοπή ρεύματος), που αρνούνται να κόψουν το ρεύμα σε όσους δεν έχουν πληρώσει το χαράτσι και στο ψήφισμά τους τονίζουν: «Δηλώνουμε ότι είμαστε αντίθετοι στην παραπάνω εισφορά, η οποία πλήττει άμεσα τα λαϊκά εισοδήματα [...] ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ να παρέχουμε τις υπηρεσίες μας και οποιαδήποτε συμμετοχή σε εργα-

Το κίνημα ανυπακοής έχει ριζώσει στις γειτονιές, συνεχίζει να οργανώνει την αντίσταση

σίες διακοπής της ηλεκτρικής παροχής». Είχε προηγηθεί η αντίθεση και της ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ, με αποκορύφωμα την κατάληψη του κέντρου έκδοσης λογαριασμών στο Χολαργό και τις συλλήψεις συνδικαλιστών και αλληλεγγύων. Η δίκη, όσων διώκονται για τη συγκεκριμένη κινητοποίηση, έχει οριστεί για τις 10 Γενάρη.

Κοινωνική αντίσταση

Όλες αυτές οι νεοφιλελεύθερες επινοήσεις και το εφ' όρου ζωής χαράτσι δεν μένουν φυσικά χωρίς απάντηση. Κάτοικοι και φορείς, λαϊκές συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα, σωματεία και συλλογικότητες εδώ και πολύ καιρό πληθαίνουν τις δράσεις τους, δημιουργώντας ένα πολύμορφο κίνημα οργάνωσης της ανυπακοής και έμπρακτης αλληλεγγύης «από τα κάτω». Με ομαδικές προσφυγές, με διαδηλώσεις και παραστάσεις διαμαρτυρίας σε δημοτικά συμβούλια, σε γραφεία της ΔΕΗ, σε ιδιώτες εργολάβους, με επανασυνδέσεις όπου έχει κοπεί το ρεύμα, με συνελεύσεις σε κάθε πολυκατοικία, με προπαγάνδη στον κόσμο ότι για να πάψουν να υπάρχουν άνθρωποι που δεν μπορούν να πληρώσουν τη ΔΕΗ (με χαράτσι ή μη), πρέπει να παλέψουμε συλλογικά ενάντια στην τωρινή και

σε κάθε κυβέρνηση που επιβάλλει αντεργατικές πολιτικές.

Στα προηγούμενα φύλλα της «Ε.Α.» έχουμε αναδείξει δεκάδες τέτοιες δράσεις και παραδείγματα. Στο Αιγάλεω, στο Περιστέρι, στη Ν. Σμύρνη, στη Γλυφάδα, στα Εξάρχεια, στο Βύρωνα, στους Αμπελόκηπους, στη Βούλα-Βάρη-Βουλιαγμένη και αλλού συνεχίζονται οι μαζικές συσκέψεις ενημέρωσης, οι εξορμήσεις πόρτα-πόρτα, οι συνελεύσεις ανά συνοικία ή πολυκατοικία και η συλλογή αποδείξεων πληρωμής της ΔΕΗ (αφού έχει αφαιρεθεί το ποσό που αντιστοιχεί στο χαράτσι).

Στο δήμο Νίκαιας-Ρέντη οι κάτοικοι στόλισαν στην πλατεία χριστουγεννιάτικο δέντρο με λογαριασμούς, όπως και στην πλατεία Αριστοτέλους της Θεσσαλονίκης. Στο δήμο Θέρμης, μετά από συνελεύσεις 800 ατόμων, έχουν κατατεθεί σχεδόν 700 εξώδικα προς τη ΔΕΗ. Την Τρίτη 20/12, με πρωτοβουλία λαϊκών συνελεύσεων, επιτροπών κατοίκων και της επιτροπής σωματείων, κινήσεων, συνελεύσεων «Δεν χρωστάμε-Δεν πουλάμε-Δεν πληρώνουμε», πραγματοποιήθηκαν παραστάσεις

διαμαρτυρίας στα 7 τεχνικά κέντρα της ΔΕΗ, στην Αττική.

Τακτική

Η απόκρουση αυτής της ληστείας, εκτός από τα τεχνικά εμπόδια και τα νομικά επιχειρήματα, χρειάζεται κυρίως κινηματική-πολιτική ανάπτυξη. Για την Αριστερά είναι μιας πρώτης τάξης ευκαιρία να αποδείξει σε πλατιά κομμάτια κόσμου τη χρησιμότητά της. Να αποδείξει ότι μπορεί να οργανώσει την απειθαρχία όσων πλήττονται από την κρίση. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι η κοινή της δράση για τα χαράτσια.

Δυστυχώς, το ΚΚΕ, ενώ σωστά καλεί το λαό σε ανυπακοή, την εννοεί αποκλειστικά και μόνο μέσα από τις «λαϊκές επιτροπές», που ουσιαστικά είναι «ομπρέλα» των συσπειρώσεων του κόμματος (ΠΑΜΕ, ΠΑΣΕΒΕ, ΜΑΣ κ.λπ.). Ο ΣΥΝ σε αρκετούς δήμους συμμετέχει σε κοινές πρωτοβουλίες, ενώ αλλού όχι. Ο προσανατολισμός του αντιεξουσιαστικού χώρου σε διαδικασίες που καταλήγουν σε εσωστρεφείς και ατέρμονες συζητήσεις, αποδυναμώνει την απαραίτητη εξωστρέφεια και κοινωνική δυναμική.

Μέσα από έναν πλατύ συντονισμό σωματείων και φορέων, επιτροπών κατοίκων και λαϊκών συνελεύσεων πρέπει να συνεχίσουμε να οργανώνουμε τη μαζική και συλλογική άρνηση πληρωμής των χαράτσιών. Ενωμένοι να απαιτήσουμε την απόσυρση όλων των φορομνηστικών μέτρων που ισοπεδώνουν τις ζωές μας. Σε συνεννόηση με τη ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ, να φτιάξουμε ομάδες περιφρούρησης και να εμποδίσουμε κάθε απόπειρα να μείνει έστω και ένα σπίτι χωρίς ρεύμα, δείχνοντας την αλληλεγγύη μας. Ένα πολιτικό κίνημα ανυπακοής με τέτοια χαρακτηριστικά, που ταυτόχρονα θα συνδέει την άρνηση πληρωμής με την ανάγκη ανατροπής ολόκληρης της επίθεσης των «από πάνω» που γεννάει τα χαράτσια και τα μνημόνια και θα απλώνεται σταδιακά σε κάθε γειτονιά και χώρο δουλειάς, έχει σίγουρα να προσφέρει πολλά στις νίκες που χρειάζεται η τάξη μας.

ΜΕΤΑ ΑΠΟ την επιτυχημένη συγκέντρωση έξω από το ΣΤΕ στις 2/12, με πρωτοβουλία της επιτροπής «Δεν χρωστάμε-Δεν πουλάμε-Δεν πληρώνουμε», προετοιμάζεται μεγάλο **ΠΑΝΑΤΤΙΚΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ**, πιθανότατα για τις **19/1**, ημερομηνία όπου λήγει η 80ήμερη προθεσμία των πρώτων λογαριασμών. Είναι σημαντικό τα πρωτοβάθμια σωματεία και οι ομοσπονδίες κάθε κλάδου να λάβουν αποφάσεις στήριξης και συμμετοχής στην κινητοποίηση, ώστε το κίνημα αντίστασης των γειτονιών να συνδεθεί με το οργανωμένο εργατικό κίνημα.